

Setge parlamentari als

DRETS SOCIALS

LA INDIGNACIÓ AL PARLAMENT · PÀGINES 2 a 5

, la indignació al Parlament

CATALUNYA · GOVERN I MITJANS DE COMUNICACIÓ ATIEN LA CRIMINALITZACIÓ DEL MOVIMENT DE LES ACAMPADES

Bloqueig 'indignat' per evitar que les retallades aterrin al Parlament

Felip Puig, conseller d'Interior, arriba al Parlament traslladat en un helicòpter de bombers

Jesús Rodríguez / David Fernández
redaccio@setmanaridirecta.info

Milers de persones van respondre, el dimecres 15 de juny, a la crida que el moviment del 15M -organitzat en assemblees de municipis i barris- havia fet per bloquejar els accessos al Parlament de Catalunya amb motiu de l'inici del debat dels Pressupostos Generals. La protesta simbòlica, que denunciava la pitjor retallada social des de la fi de la dictadura, va ocupar tots els accessos al Parlament. Més encara perquè estava clar que les esmenes a la totalitat d'uns comptes neoliberals ja no prosperarien.

Mas responsabilitza "els professionals de la violència" dels incidents puntuals

CiU, PP i el diputat Joan Laporta van ser els artífexs de tombar les esmenes i donar llum verda a unes retallades que afecten greument l'ensenyament i la sanitat, entre d'altres. Això, només un dia després que s'anunciés que el govern sanejarà el déficit de Catalunya Caixa, Unnim i la CAM amb diner públic.

Bloqueig massiu i pacífic

Una gernació es va aplegar a les portes del parc de la Ciutadella, després que el consistori barceloní optés per tancar els accessos a partir de les cinc de la tarda del dimarts 14 de juny. Era una petició expressa del conseller Felip Puig. Mentre això passava, el sotsintendent dels Mossos d'Esquadra Toni Vergés, que havia sol·licitat una reunió amb les indignades, va rebre una carta en nom de la Comissió de Comunicació del moviment, on es comunicava que cap cos policial no era un interlocutor vàlid per atendre reivindicacions polítiques.

A partir d'aleshores, es va visibilitzar el que s'havia decidit i consensuat en assemblea: una protesta massiva, pacífica i determinada per evitar que el Parlament iniciés un debat que ha de cloure el proper 21 de juliol amb l'aprovació definitiva de les mesures. La convocatòria va arribar quan feia un mes exacte de l'inici d'unes protestes que han derivat en acampades arreu del territori. Unes acampades

que van desobeir la Junta Electoral Central, van deixar en lletra morta les decisions del Tribunal Suprem i el Tribunal Constitucional i van anul·lar *de facto* les ordenances del civisme. Unes protestes que, en tot moment, han defensat la desobediència civil pacífica, fins i tot davant la violència policial desfermada en l'operació de neteja del 27M o en l'autorganització col·lectiva demostrada davant els aldarulls que van acompanyar la celebració de la Champions.

Festival de victimisme

El 15 de juny, amb la distància de la jornada electoral del 22 de maig, els partits polítics van reaccionar amb molta més distància i confrontació i van qualificar les tensions viscudes pels diputats o les agressions puntuals quan accedien al parlament com a "greus atacs a la democràcia" ocasionats per "professionals de la violència". En alguns casos, van arribar a fer paral·lelismes amb fets històrics com la revolució d'Octubre de 1934 o el cop d'Estat de Tejero del 23F de 1981. Montserrat Tura va comparar la situació amb la persecució dels jueus sota l'Alemanya nazi. La barra lliure va arribar fins a López Tena, que va equiparar el succeït amb un cop d'Estat o una situació preinsurreccional.

El govern arriba en helicòpter i 50 diputades entren en furgons antiavalots

Des de la nit abans, les indignades havien aplegat milers de persones a tots els accessos i van bloquejar les portes clausurades del parc amb pancartes i tanques. "Barrem el pas a les retallades" o "Tancat per demolició social" eren alguns dels missatges que s'hi podien llegir.

Càrregues i helicòpters

La primera càrrega dels antidisturbis va provocar, a quarts de set de la matinada, nombroses ferides i va derivar en un clima de tensió que va créixer quan les diputades, a peu de carrer, van provar d'accedir al Parc de la Ciutadella enmig dels grups de manifestants. Visiblement afectat, el president

> Les assemblees als barris sumen

JUANFRA ÀLVAREZ

Bloc de Gràcia, el més multitudinari

YOHANNA GUERRERA

El bloc de Sants aplega 500 persones

El bloqueig per barrar el pas a les retallades pressupostàries del Parlament de Catalunya va ser precedit per una quinzena de marxes simultànies que van recórrer els carrers de Barcelona durant la tarda del 14 de juny. Les protestes van ser una clara conseqüència del que ha passat als barris durant les últimes setmanes, fruit de l'estratègia d'extensió territorial de la lluita de les acampades de persones indignades. Algunes de les mobilitzacions van ser el punt culminant de les acampades descentralitzades, com en el cas de Sants, i d'altres van ser la suma de la gent que ha participat a les assemblees populars locals. Des

del Baix Llobregat, es van aplegar persones del Prat, Cornellà, Sant Boi, Esplugues, Viladecans, l'Hospitalet i Corbera, que a la plaça d'Espanya de Barcelona van sumar la presència de la gent de Sants i Les Corts. La columna reivindicativa va baixar pel Paral·lel, precedida per la provocació d'un motorista -que es va definir com a "ultradretà amb molt d'orgull"- que les va insultar i amenaçar.

Una altra mobilització veïnal del Poble Sec i Sant Antoni es va ajuntar amb una columna del Raval i una tercera del barri Gòtic i La Ribera. De forma paral·lela, l'assemblea del Carmel, Vallcarca, el Putxet, el Coll, Pe-

nitents i la Teixonera es va aplegar a la gent de Gràcia a la plaça Lesseps i, després de baixar en cercavila fins a la Diagonal, van rebre el suport de prop de 150 estudiants indignades provinents de la Zona Universitària. Mentrestant, la dreta de l'Eixample i el Fort Pienc caminaven pel passatge Marina i un grup sortia des del centre cívic Can Felipa del Poblenou. Des del Guinardó, la plaça Lluçmajor, Sarrà i Sant Andreu de Palomar també van sortir grups de manifestants. Amb transport públic (FGC i RENFE), també es van mobilitzar nombroses activistes des de Sabadell, Terrassa i Martorel·l. J. R.

, la indignació al Parlament

JORDI BORRÀS

JUANFRA ÀLVAREZ

Un mossos va ser ruixat amb pintura durant les càrregues del matí, on diverses persones van resultar ferides

de la Generalitat Artur Mas va voler entrar a l'hemicicle a l'hora en punt en què començava el debat pressupostari. Per aconseguir-ho, va ordenar l'ús d'helicòpters per traslladar el govern en ple, fet que va ser utilitzat posteriorment per intentar defensar la tesi que la seu parlamentària estava "segrestada per terra", tot i que per algunes entrades pel carrer Wellington i el carrer de la Circumval·lació s'hi podia accedir sense problemes.

A la mateixa hora i el mateix dia, es va produir una protesta ben similar davant el parlament grec, a la plaça Syntagma. Ni la premsa grega ni la catalana no es van atrevir a qualificar la manifestació d'antidemocràtica. De fet, el president del govern hel·lènic s'ha vist forçat a anunciar la seva disposició a dimitir arran del descontentament popular contra les polítiques de retallades socials, semblants a les aprovades a Catalunya i a l'Estat espanyol.

Contra l'ofensiva neoliberal, el moviment ha convocat una manifestació el diumenge 19 de juny a les cinc de la tarda a la plaça Catalunya. La convocatòria és de caràcter internacional i es reproduirà a diverses ciutats sota el lema *El carrer és nostre, no pagarem la seva crisi*. Mentrintres, Felip Puig es dedicava a reblar que era "l'únic que va entendre el que va passar el 27 de maig".

BARCELONA · ES VIUEN MOMENTS DE TENSIÓ AMB TURA, GELI, LÓPEZ TENA, MARAGALL O BOADA

Bivac, porres i helicòpters

33 ferides, cinc detingudes i tensió en l'accés de les diputades al Parc de la Ciutadella. 50 parlamentàries entren en furgons policials i 32 en helicòpter i, entre elles, el govern en ple

JUANFRA ÀLVAREZ

Als carrers Wellington i Pujades es registren diverses càrregues policials

David Fernández
redaccio@setmanaridirecta.info

17h (14 de juny) Un operatiu conjunt de Mossos d'Esquadra i Guàrdia Urbana tanca i pren el Parc de la Ciutadella. Arriben camions amb lavabos portàtils i serveis de càtering per als més de 300 agents desplegats.

00h (15 de juny) Després d'una assemblea multitudinària, l'acampada s'estén per tot el perímetre del Parc de la Ciutadella des de l'Estació de França fins a la cantonada Wellington/Pujades. Al voltant de 900 persones hi pernocten.

6:30h Unitats de la Brimo (antidisturbis) i ARRO dels Mossos arriben a la confluència del carrer Wellington, carreguen contra les acampades en actitud pacífica i desallotgen parcialment la zona per poder controlar l'accés nord-oest al Parc de la Ciutadella, al carrer Pujades. Queden encerclats per les manifestants.

7h Segona càrrega policial, que estableix un triple cordó policial al carrer Pujades. La Brimo ha de fer una incursió per

rescatar deu agents de paisà, molts d'ells encaputxats, que han quedat atrapatats en un pàrquing.

7:15h Tercera càrrega policial, a partir de la qual s'estableix un passadís policial per on haurien d'accedir cotxes oficials, treballadores i premsa, opció que finalment es desestimarà. Les periodistes són concentrades enmig d'un doble cordó policial i algunes en són expulsades. Prop de 4.000 persones encerclen el Parc de la Ciutadella en diferents punts.

9h Comencen a arribar diputades i es viuen moments puntuals de tensió amb Marina Geli, Alfons López Tena, Montserrat Tura, Ernest Maragall o Joan Boada, entre d'altres. Boada, Tena i Jordi Terrades reben empentes. Les manifestants increpen les diputades entre estira-i-arrossos i escopinades. Tres són ruixades amb esprai. Bona part de les manifestants crida a la calma i recorda que els criteris de l'acció són els de la "desobediència pacífica i determinada". Algunes diputades -entre elles, la comitiva d'ICV-EUIA- aconsegueixen accedir a peu per l'avinguda Meridiana, després d'arri-

bar al dispositiu de 14 furgons de la Brigada Mòbil que obre el passadís per on els agents les escorten fins al Parc de la Ciutadella.

9:30h Repetides càrregues esporàdiques a la zona de l'avinguda de la Meridiana, dirigides pel comandament de la Brimo David Borràs.

10:10h El ple comença amb el quòrum mínim de 69 diputades. Mentrestant, la Brigada Mòbil trasllada, en sis furgons antidisturbis, 50 diputades i periodistes reconcentrats a la comissaria de la Guàrdia Urbana, que accedeixen al parc per la porta d'accés al Zoo de Barcelona del carrer Wellington. En paral·lel, fins a deu viatges en dos helicòpters (Mossos i Bombers) traslladen el president Mas i la presidenta del Parlament Núria de Gispert, tots els consellers i conselleres del govern i altres diputades -32 persones en total- des de l'heliport de la comissaria dels Mossos d'Esquadra del carrer Bolívia fins al terraplè de davant del Zoo, a les rodalies del Parlament de Catalunya.

10:45h Nova càrrega policial al carrer Wellington, després d'un estira-i-arrossa entre manifestants i Mossos. S'activen dos extintors i agents de la policia disparen salves a l'aire, encegats per la pols dels extintors. Les enquestes de TV3 a *Els Matins* arrenquen amb un 60% de suport a les indignades (*Us sentiu representats pels que volen impedir l'accés dels diputats al Parlament?*) i clouen amb un 45%.

11:30h La Brigada Mòbil desfa el dispositiu d'accés al parc. Algunes manifestants llencen objectes contra ells i aquests disparen salves a l'aire. Un gruix de manifestants intenta accedir al parc pel mateix accés que ho han fet minuts abans alguns diputats i diputades. L'ARRRO ho evita bloquejant l'accés -des de dins- amb furgonetes. El recompte de gent ferida puja a 33 manifestants i tres agents dels Mossos.

13h Arrenca l'assemblea a la zona del carrer Pujades, on es decideix marxar i reconvo-ca una assemblea popular a la plaça Sant Jaume a les 6 de la tarda.

14h Declaració unitària i corporativa de tots els partits polítics que condemna els fets. Fa deu dies, van ser incapaces de consensuar cap condemna contra les lesions sofertes per les 84 manifestants a la plaça Catalunya, dues de les quals van ser intervingudes quirúrgicament a l'Hospital Clínic.

15h Declaració institucional del president Artur Mas per anunciar l'ús de la violència policial a la tarda del 15 de juny.

16:45h Nova càrrega policial a l'accés al Zoo del carrer Wellington, quan sortia un vehicle del servei de càtering. Sis persones són detingudes per desobediència a l'autoritat.

18h Assemblea popular a la plaça de Sant Jaume, on s'apleguen més d'un miler de persones. 550 agents han participat en el desplegament policial. Les esmenes a la totalitat són rebutjades gràcies als vots en contra de CiU i Joan Laporta i a l'abstenció del PP. Els vots recollits per aquestes formacions representen el 30% del cens electoral i el 20% de la població. Les retallades no constaven a cap programa.

, la indignació al Parlament

VALLÈS ORIENTAL · EL MOVIMENT S'ENFORTEIX I S'ESTÉN COM UNA TACA D'OLI PER LA COMARCA

Una dotzena de pobles s'uneixen en una coordinadora comarcal d'indignades

Juanjo Nora
vallesoriental@setmanaridirecta.info

Després d'un més de mobilitzacions ininterrompudes, el moviment de les indignades gaudeix de bona salut al Vallès Oriental, tant pel que fa al nombre de participants com per l'activitat que desenvolupa. Les acampades i assemblees que van sorgir amb l'esclat del 15M han consolidat la seva activitat i la seva presència i s'han estès a d'altres poblacions de la comarca. Actualment, hi ha acampades a Granollers i a Mollet del Vallès -a les quals s'adhereixen

S'ha creat la Plataforma contra les Hipoteques a Granollers, que ja ha denunciat un intent de desnonament

persones d'altres pobles del voltant -i assemblees a Caldes de Montbui, la Llagosta, Parets del Vallès, Cardedeu, Llinars del Vallès, Mont-

Assemblea popular de les indignades de Mollet celebrada a la plaça Pau Casals el 23 de maig

meló, la Garriga, Sant Feliu de Codines, Sant Celoni, Aiguafreda i Cànoves i Samalús.

Respectant l'autonomia de cada poble, fa tres setmanes, les diferents assemblees van decidir unir les seves experiències i pràctiques

en una coordinadora comarcal que serveixi per estendre la protesta, intercanviar idees i coneixements i concretar mobilitzacions comunes, com la lluita contra els desnonaments o la marxa a peu que es farà el 19 de juny a les 3 de la tarda

des de Montcada i Reixac, juntament amb les indignades del Vallès Occidental, per arribar a la manifestació de Barcelona.

La incidència del moviment al teixit social de cada poble és més que evident. Les activitats, debats i

actes de protesta que s'han fet a les places durant aquest mes -organitzades per les assemblees a través del treball en comissions i grups de treball que abracen els àmbits social, econòmic, polític i cultural- han donat com a fruit, per exemple, la creació d'una Plataforma contra les Hipoteques a Granollers, que ja ha denunciat un primer cas d'intent de desnonament a Canovelles aquesta setmana, o les mobilitzacions conjuntes contra les retallades de les indignades i les treballadores de la sanitat i l'educació fetes a Cardedeu.

La solidaritat i el suport de la població es fa palesa amb l'afluència de gent als punts d'informació, el gran nombre de signatures recollides en suport del moviment i contra les mesures econòmiques del govern i la participació a les activitats i les assemblees obertes.

No obstant això, a Mollet han hagut de patir l'assetjament de l'Ajuntament i de la Policia Local i, a Granollers, l'intent per part d'algunes botigueres del centre de la ciutat d'influir l'Ajuntament perquè desallotgi l'acampada de la Porxada, amb l'excusa que les seves vendes han baixat des que hi està instal·lada.

CATALUNYA · MEMBRES DE BONA PART DE LES ACAMPADES DEL TERRITORI ES REUNEIXEN A TARRAGONA PER COORDINAR-SE

Estratègia comuna al Camp, el Baix Penedès i les Terres de l'Ebre

Josep M. Llauradó
elcamp@setmanaridirecta.info

Ambed precedent de la trobada de Barcelona, en què diferents membres de les acampades d'arreu de Catalunya es van reunir per parlar sobre els seus processos, el diumenge 12 de juny va ser el torn -més descentralitzat- del Camp, les Terres de l'Ebre i el Baix Penedès. Tot i que algunes de les assemblees no hi van assistir, sí que es va poder coordinar el dia a dia que s'establirà a partir -sobretot- de les manifestacions del proper cap de setmana. Tarragona, Reus i Tortosa -com Barcelona, València o Palma- també organitzen diverses convocatòries. Concretament, Reus ho fa el dia 18 de juny a les 7 del vespre a la plaça de la Llibertat i, l'endemà a les 12 del migdia, la plaça d'Alfons de Tortosa acollirà la manifestació ebrenc. Finalment, a les 7 del vespre del mateix dia, la plaça Imperial

Tàrraco serà el lloc d'inici de la manifestació tarragonina. Al marge del que pugui passar arran de les protestes, la trobada del 12 de juny va servir per establir ponts entre les acampades -que es desmuntaran properament; la de Tarragona el 20 de juny- i per pensar què es vol fer després d'això. Les assemblees, que

Les acampades es desmuntaran en breu; la de Tarragona el 20 de juny

presenten realitats ben diferents pel que fa al territori i la població -des de Tarragona fins a Banyeres del Penedès-, quedaran altre cop per continuar posant les bases del moviment del 15M entre la Sénia i el Penedès i amb la vista posada al que passi fora de les seves fronteres.

Al voltant de 50 persones han passat per la trobada d'acampades celebrada a la ciutat de Tarragona

, la indignació al Parlament

CATALUNYA · FELIP PUIG JUSTIFICA LES CÀRREGUES DEL 27M I ATRIBUEIX TOTA LA RESPONSABILITAT A "GRUPS VIOLENTS" INEXISTENTS

Comparèixer i mentir

David Fernández
redaccio@setmanaridirecta.info

El mantra de sempre i agitat com mai. Si no hi ha enemic, te l'inventes. *Txistera* i endavant. "Grup reduït de violents", repetit 100 cops per llançar totes les pilotes fora. Amb aquesta excusa repetitiva -"un grup de violents", "un grup de violents"-, el dimecres 8 de juny, el conseller d'Interior, Felip Puig, en seu parlamentària, va tancar, en fals i de cop la compareixença sobre les càrregues repressives de la plaça Catalunya del divendres 27 de maig. Unes càrregues que es van saldar amb un mínim de 84 manifestants ferides, quatre d'elles amb tractament hospitalari i dues amb intervenció quirúrgica.

El conseller va voler remetre's en tot moment a un acte de fe reiterat i va insistir en la reacció violenta dels manifestants -de la qual no va presentar ni una sola prova- com a únic detonant de la violència repressiva. Però no va voler -no va poder?- mostrar ni una sola imatge. Unes imatges imaginàries que el conseller va fer servir, però que no va ensenyar tot i haver anunciat que ho faria. Potser perquè no les té o les que té no serveixen. Paradoxes policiaques d'una criminalització tan sovintejada, seria la primera vegada que un ministre de la porra no mostra, publicita i explota les imatges de manifestants en actitud violenta.

Guerra d'imatge sense imatges

I malgrat la particular guerra d'imatges sense imatges de Puig, la compareixença no va tenir res de singular. Versió oficial feta a mida on tot casava i quadrava, menys la realitat. Assumint totes les responsabilitats com a xèrif del comptat, va categoritzar que "es va fer el que s'havia de fer" i que "la culpa del que va passar la tenen els violents".

El conseller reconeix que Interior no compta amb cap unitat especialitzada en mediació

En l'apartat d'antologies, Puig va defensar que sí que hi va haver diàleg -"30 minuts de diàleg", en arribar-, mentre reconeixia que Interior no té cap unitat especialitzada en mediació. Requerit per la cobertura jurídica de l'operació, va haver de recórrer a la llunyana i polèmica llei 1/92, l'anomenada

Compareixença de Felip Puig al Parlament celebrada el 8 de juny

lleí Corcuera que, el 1992, va dotar de poder discrecional l'actuació policial en matèria d'ordre públic. Puig va insistir en una doble operació de neteja -a càrrec de l'Ajuntament amb 35 camions de BCNeta- i una altra de *seguretat ciutadana* -a cura dels Mossos. En aquest sentit, Puig va aclarir que la decisió de "desmantellament" de la plaça va ser acordada entre ell i l'alcalde en funcions de Barcelona, Jordi Hereu.

Convertir la desobediència en violència

El el conseller va tenir altres minuts de glòria repressiva i va afirmar -categòric- que "cap periodista" no havia estat agredida ni assetjada. La gosadia de mentir va fer que, l'endemà, la Unió de Professionals de la Imatge i la Fotografia de Catalunya (UPIFC) li remetés directament l'informe mèdic del fotògraf Jordi Borràs, atès a l'Hospital de Sant Pau. La UPIFC va comptabilitzar tres periodistes més contusionats, va demanar la dimissió de Puig, va lamentar la seva "compareixença decebedora" i li va retreure la falta "de coratge polític i personal per admetre la magnitud dels errors". Uns errors que Puig va fer recaure, un cop més, en els "grups violents" no identificats i la pròpia premsa. Un clàssic, més encara quan va silenciar, deliberadament, la reeixida autoorganització de la plaça amb motiu de la victòria de la Champions, fins i tot inventant-se un diàleg inexistent i una falsa interlocució amb l'acampada.

Puig tampoc no es va estalviar cap mitja mentida. Va aprofitar el maleït fals rumor de la mort d'un indignat per negar que cap manifestant hagués estat ingressat al Clínic amb la melsa rebentada, però va obviar que aquest manifestant -que havia rebut aquest primer diagnòstic a l'ambulància i a la primera atenció a urgències- va acabar patint un pneumotòrax i una lesió pulmonar que encara perdura. Puig tampoc no va voler referir-se a les lesions greus patides pel jove J.R. a l'orella arran de l'

"Estudiarem nous mecanismes per a l'actuació preventiva contra els violents que utilitzen les manifestacions socials per provocar enfrontaments"

impacte d'una pilota de goma; ni a la ròtula trencada intervinguda en un quiròfan; ni al colze trencat a cops de porra. Però sens dubte, el màxim despropòsit verbal, polític i etimològic del conseller va ser equiparar la desobediència civil, pacífica i no-violenta de les indignades a una sorprenent "violència passiva". Thoreau, Marthin Luther King i Gandhi esdevinguts "grups violents" tots de cop. Cortesia del

vaiet del bat de beisbol. Geni i figura, del Leviatan de Felip Puig -"la violència sóc jo"-, també se'n van desprendre els intents previs de desallotjar (el dia 18), el malesstar per la filtració de l'operatiu del dia 27 ("ens estaven esperant"), les tensions amb el cos de la Guàrdia Urbana -que el van dur a anunciar que, d'ara endavant, tot operatiu disposarà d'un comandament únic- i l'anunci de noves mesures repressives. "Estudiarem nous mecanismes per a l'actuació preventiva contra els violents que utilitzen qualsevol manifestació social per provocar enfrontaments amb les forces d'ordre públic". El conseller no va determinar quines, però el 2 de maig passat, ja va anunciar que aniria "una mica més enllà de la llei". Puig va insistir en aquest punt i va defensar que els agents antidisturbis vulnerin la llei quan actuen sense el número d'identi-

ficació. Fins i tot ha suggerit que pensa modificar la llei perquè ja no sigui obligatori. Pura doctrina Puig: que la violència policial sigui, definitivament, santificada i inviolabilitzada. Irresponsable. Impune.

El 'legal team' copsa vulneració de drets

Potser per això, el conseller d'Interior no va fer cap referència a l'informe presentat 24 hores abans de la seva compareixença pels observadors jurídics del *legal team* -integrat per quinze advocats i advocades-, que van intentar dialogar, endebades, amb els comandaments policials dirigits pel comissari Antolín des de primera hora del dia 27. L'informe denuncia una actuació del tot "desproporcionada" i certifica la vulneració de drets en cinc grans blocs: el dret de la integritat física, el de la tutela judicial efectiva, el dret de rebre informació veraç, el dret de la propietat (per la sostracció de material) i el de la lliure circulació.

Estat de dret o de dretes, la compareixença de carró-pedra del ventríloc no atura pas l'allau de denúncies als jutjats, bona part de les quals estan sent arxivades en primera instància perquè no es poden identificar els agents agressors. Denúncies interposades a Lleida, també, on el dimarts 14 de juny l'Assemblea d'Indignats de Lleida va presentar una querrela contra l'actuació dels Mossos d'Esquadra durant el desallotjament de la plaça Ricard Vinyes, que es va saldar amb dues detencions i desenes de persones ferides. Tampoc no s'atura el manifest, sotassignat per més de 50 entitats i impulsat per la FAVB, que demana la dimissió de Puig. Ara sí i amb 1.000 proves a la mà, per l'actuació violenta d'un grup violent, en aquest cas identificat amb porres, però sense plaques. L'únic grup violent present a la plaça, altrament conegut amb el sobrenom de *professionals* de la violència. Felip Puig Leviatan Boy's. I tots a llogar cadires.

> Anonymous fa caure la web de la policia espanyola

En protesta per la detenció de tres activistes, presentats absurdament com la inexistent "cúpula d'Anonymous", un atac massiu de denegació de servei va deixar inutilitzada la web de la policia espanyola durant hores el diumenge 12 de juny. La detenció d'aquestes tres persones -a València, Xixón i Arenys de Mar- va anar acompanyada d'una roda de premsa amb rivet surrealista, quan el cap de la Brigada d'Investigació Tecnològica, el comissari Manuel Vázquez, va mostrar -somrient- la màscara del protagonista de *V de Vendetta* com a triomf de caça. Segons el comandament, les detencions es van produir rere una llarga investigació, on s'han investigat més de 2.000.000 de línies de registres de xats i webs. Els tres detinguts ja es troben en llibertat i s'exposen a penes que oscil·len entre un i tres anys de presó.

, impressions

Tomàs Gisbert · Membre del Centre d'Estudis per la pau J. M. Delàs
opinio@setmanaridirecta.info

Les transnacionals mineres a Barcelona

Enmig d'una discreció gairebé total, es va reunir a Barcelona, del 10 al 12 de maig, la Global Metals & Mining Conference organitzada pel Bank of America Merrill Lynch.

Amb aquesta conferència, Barcelona es convertia en la capital mundial de la mineria en acollir els executius de més alt nivell de les principals empreses mundials del sector industrial més depredador del planeta. Els principals executius de més de 70 empreses mineres, entre les que destaquen empreses com Rio Tinto, BHP Billiton, Xtrata, Goldcorp, Barrick Gold, Vale o Newmont, s'han reunit en un ambient discret, gaudint d'agradables vistes al mar, del luxe de l'Hotel Arts i de tot el que els hi ofereix la marca Barcelona, mentre exposaven els seus resultats i captaven l'interès de capitals inversors.

La prospecció i extracció de minerals està protagonitzant un nou cicle d'acumulació de capital. La demanda creixent dels països emergents i les inversions especulatives, que busquen recer després de la crisi financera internacional que elles mateixes van contribuir a causar, és el seu motor principal. L'increment de preus del mercats de les matèries bàsiques està fent que la mineria sigui un sector en auge que s'està estenent a regions més remotes i més sensibles culturalment i ambiental.

Molts governs locals veuen la mineria com una font principal de creixement econòmic i ofereixen la seva complicitat per a que

MÁGOZ

es desenvolupi. Complicitat en legitimar pràctiques que malmeten el medi ambient i complicitat en criminalitzar les protestes legítimes de les persones i pobles que veuen transgredit el

seu dret a un ambient sà i que defensen el seu territori, els seus recursos naturals i el seu dret a viure.

La indústria minera no dubta a aprofitar-se de legislacions

febles i de la impunitat de la que gaudeix en molts estats per rendibilitzar al màxim els seus projectes; alhora, du a terme una política activa per obstaculitzar l'elaboració i la implementació d'estàndards internacionals d'aplicació obligatòria sobre bones pràctiques en les activitats extractives o qualsevol millora legislativa posterior a les seves inversions.

La prospecció i extracció de minerals està protagonitzant un nou cicle d'acumulació de capital

L'expansió de la mineria arreu del món, i en especial en els països més empobrits, ve acompanyada per una onada de violacions dels drets humans, dels pobles que ocupen els territoris cobejats, i pel reiterat incompliment del dret dels pobles indígenes a decidir sobre els seus territoris, tal com reconeix el conveni 169 de la OIT (Organització Internacional del Treball). Està provocant la implantació de lleis d'excepció per criminalitzar la resistència antiminera i una nova militarització pública i privada per protegir aquestes inversions, mentre s'estén la violència de les

forces de l'Estat o de les companyies contra els seus oponents, incloent execucions extrajudicials. La mineria, doncs, està generant una forta onada de conflictivitat social en resposta a les seves activitats i a les permissivitats dels governs. Tota l'Amèrica Llatina, de nord a sud, està travessada per resistències i lluites contra les activitats mineres depredadores, contra l'espoli dels seus recursos naturals. Una mirada a l'excel·lent web d'OCMAL (Observatori de Conflictos Miners d'Amèrica Llatina, <www.conflictosmineros.net>) ens pot donar idea de l'amplitud del problema però també de les resistències.

Les resistències s'organitzen en defensa del territori, en contra de projectes miners concrets, però també contra campanyes més generals per la reducció de riscos mediambientals, per la prohibició de la mineria a cel obert i l'ús de substàncies tòxiques com el cianur i el mercuri, i pel dret a la consulta prèvia en compliment del conveni 169 de l'OIT als territoris indígenes i pel respecte a la decisió de les comunitats afectades i dels governs locals.

Des del nostre país també tenim la nostra responsabilitat: responsabilitat per denunciar aquestes empreses transnacionals, per solidaritzar-nos amb els pobles que resisteixen i defensen el seu territori, però també per qüestionar un model de consum i d'ús irracional d'uns recursos, els minerals, que no són infinits.

Koldo Campos Sagaseta · Escriptor
opinio@setmanaridirecta.info

Amenaces a la vida

Primer va ser el cogombre, ara és la soja, demà podria ser l'albergínia. Declaren els experts i asseguren els mitjans que "s'apunta a la soja com a origen del brot d'*E. coli*".

No hi ha espai ni per al presumpte. Si els assenyats magistrats no troben indicis suficients en l'enciam o resulta certa la coartada del tomàquet, tot apunta que l'origen, per no parlar de la culpa, serà de la soja.

La natura no ofereix treva i persisteix en la seva inhumana campanya per contradir el nostre progrés.

Les vaques van decidir contagiar-nos la seva bogeria, les aus infectar-nos la seva grip i, com a part que són d'aquest contuberni animal que rebutja el nostre desenvolupament, ens va arribar també la febre aftosa quan els ovins es van afegir a l'agressió. Els porcs no van trigar a afegir el pinso al seu porcí inventari de greuges amb què disculpar amenaces i estralls, mentre els pollastres aportaven les seves hormones al caos alimentari, confabulats tots en l'únic i encertat propòsit de desmentir-nos, de desautoritzar el nostre estil de vida.

La natura no ofereix treva i persisteix en la seva inhumana campanya per contradir el nostre progrés

I els productes del camp i els animals compten amb aliats naturals en aquesta agressió

desencadenada contra el nostre progrés.

Incontrolades, les malèfiques forces de la naturalesa enverinen la terra, contaminen l'aire, augmenten l'escalfament del planeta...

Rius desaprensius decideixen un mal dia reprendre el seu vell camí, el seu curs natural, i endur-se per davant vides i habitatges; muntanyes desvergonyides opten, de sobte, per esfondrar-se, amb el pretext d'haver estat perforats, sepultant persones i béns... Terratrèmols, tsunamis, inundacions, tornados... La natura amenaça la vida humana.

I per si no n'hi hagués prou amb la seva desoladora violència, tenen com a còmplices uns quants depravats, supòsits racionals, que mentre continuen sense condemnar la bogeria de les vaques, repudien el seny del mercat; que mentre defensen la grip de les aus, rebutgen la salut del negoci; que justifiquen, fins i tot, les meduses per assassines i als musclos per emigrants i que, sobretot, insisteixen a assenyalar el nostre idíl·lic model de desenvolupament com a origen, únic origen, de totes les desgràcies.

Pau Planas · Escriptor i membre del col·lectiu Olidecoop
opinio@setmanaridirecta.info

Espases i parets

Entre l'espasa que obre camí a la cobdícia insaciabile i la paret de l'ofec financer i energètic que impedeix continuar eternitzant el creixement econòmic. Aquesta és la situació irresoluble en la que es troben les cases bones d'aquest racó del Mediterrani i els seus representants polítics. Entre l'espasa que expulsa sota el pont els milers de desnonats que ocupen pisos, i les parets dels milers de pisos buits que any rere any es van degradant a mans de les entitats bancàries que han absorbit els pressupostos i forcen el desmantellament dels serveis públics. Aquestes són les

Els ultraliberals han posat la cinquena marxa per apropiari-se de tot el que queda de col·lectiu

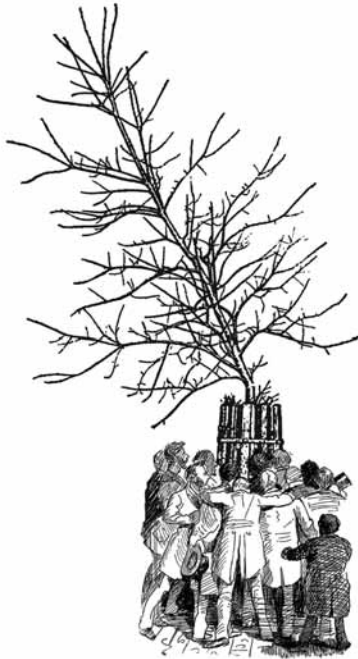
coordinades morals per on es mou la gestió del govern dels millors. Entre l'espasa que ha caigut sobre el lobby nuclear d'ençà de la catàstrofe radioactiva de Fukushima, i la paret del cementiri nuclear que els aspirants a faraó pretenen construir a Ascó. Entre l'espasa de plàstic tou que els santjordis de fira esgrimeixen per estafar la clientela electoral, i la paret de ciment armat que aixeca cada cop més amunt l'Imperi catalanòfob i immobiliista.

Aquest és el terreny fangós on ha quedat ancorada la nau convergent, indisposats a una ruptura amb els qui vetllen per l'ordre, però incòmodes, també, amb la condició carregosa que implica cenyir-se a la gestió d'un país cada cop més degradat. Entre aquestes i d'altres contradiccions complicades, profundes, estructurals, es mouen les famílies benestants

del país. Terrenys, d'altra banda, que els són ben coneguts, i que retroben de manera cíclica, tot i que aquest cop la situació és francament incòmode, per més que una minoria majoritària de la població els rigui les gràcies. Gairebé farien pena, si no fos perquè sabem com acostumen a resoldre els entrebancs en els que es fiquen. I ho sabem, perquè el

passat ens ho recorda: davant les seves contradiccions prístines, sempre opten per carregar el mort als qui no són membres del club nàutic, i no tenen problemes en adoptar, com a últim recurs, l'estripada de cartes i la conculcació de drets fonamentals, mal dissimulant-ho amb la hipocresia més extrema i refinada i el característic victimisme del qui es creu pur. I així estem, a les portes d'un altre estiu. Tot va molt ràpid, últimament. Els fets es precipiten, i els ultraliberals han posat la cinquena marxa per apropiari-se de tot el que queda de col·lectiu per tal de fer-ne, faltaria més, un negoci particular. Els consellers sortits de les universitats privades ja treballen de valent per enfonsar les públiques. I el metge Ruiz, fins ara president de la Unió Catalana d'Hospitals, vol convertir la nostra sanitat en una xarxa precària d'assistència mínima per les creixents castes empobrides del país. I tot això ho fan "sin palanca y de día", com deia el poeta, ara ja fa 30 anys. I el país es precipita al buit, davant el nostre astorament, la impotència i la ràbia, obstruït per la impressionant incapacitat reactiva dels grans sindicats necròtics i la inutilitat de la partitocràcia neutralitzada per les grans corporacions. Ens queden les places, la paraula i la desobediència per derruir les parets i trencar les espases. Cada cop són més els qui es revolten, i amb la unió i la fermesa construïrem l'acció.

RAQUEL LEIVA

. EN CALENT

“Ningú no ens ha donat Can Batlló, ens l'hem guanyat”

Mia Caritg, de la Plataforma Can Batlló és pel Barri.

ALBERT GARCÍA

Ha estat una entrada apoteòsica, amb traca, amb el “puny lleial”, amb les campanes de Sant Medir repicant, amb veïnes de totes les edats fent realitat el lema “Can Batlló pel barri ja!”. Han estat 35 anys esperant la remodelació de La Bordeta i ara recordo quan, el 2009, se li va dir a la regidora de Districte: “O entreu vosaltres amb les màquines o entrem nosaltres l'1 de juny de 2011”. I ella reia. Si han esperat fins el darrer moment per fer pública la cessió d'una part de Can Batlló ha estat per la intensitat de la reivindicació de la darrera setmana, que hem sortit a tota la premsa i l'Ajuntament s'ha volgut estalviar un conflicte més gran si ocupàvem il·legalment. Mai no sabrem de qui ha estat la idea de la cessió, de la Junta de Compensació

o de l'Ajuntament, però ja podem gaudir del final, per ara, del procés amb la cessió de la nau 11. Aquesta ha estat una victòria veïnal, com la del cobriment del cinturó o la recuperació del Vapor Vell, però només és l'inici del desencallament del conflicte de Can Batlló. I que quedi clar que ningú no ens ha donat res, ens ho hem guanyat. Insistència, diu la premsa; força veïnal, diem nosaltres. Avui gaudirem de la festa que significa estar a Can Batlló, després continuarem els contactes per acabar bé la negociació amb l'Ajuntament. I encetem el debat en dues línies, quin model de gestió volem i quins seran els usos de l'espai. Per ara, tirem endavant amb el projecte de la Biblioteca Popular Josep Pons que, de fet, va ser el detonant d'aquesta iniciativa.

. CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info per correu postal a: Riego 37, bxos esquerra. 08014 Barcelona. L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.

Però... a qui representa Pilar Rahola?

Alexis Demko

El 27 de maig, la Pilar Rahola donava suport a l'acció policial contra els acampats, criticant la seva legitimitat per no representar a ningú altre que a ells mateixos. Però a qui representa la Pilar Rahola per tenir dret a un espai quotidià a la televisió pública catalana on expressar la seva opinió? És que els ciutadans l'hem votada perquè tingui el paper de crear opinió? Més enllà de Rahola, com és que una minoria de privilegiats -tertulians, opinadors professionals, etc.- poden ser pagats per disposar de tant d'espai mediàtic per opinar sobre tot, mentre tants periodistes són precaris, i mentre els ciutadans mai podem portar els nostres problemes a les portes dels grans mitjans. En democràcia, no podem acceptar que els mitjans de comunicació siguin propietat o finançats per interessos econòmics privats o partidistes: reinventar la democràcia no serà possible sense reinventar els mitjans de comunicació, sense reinventar la comunicació.

Plouen mentides

Jaume Delclòs i Ayats, Barcelona

Ser Felip Puig, l'escriu una de les persones que va ser ferida pels Mossos d'Esquadra, vuit punts i moltes contusions. Ahir amb la seva compareixença al Parlament vaig quedar esfereït. Vostè va afirmar que no s'esperaven la resposta tan violenta dels manifestants. Sr. Puig, tothom ho ha vist, per sort. Hi ha moltes imatges que mostren la resistència pacífica dels manifestants. Estàvem asseguts a terra, amb les mans enlaire, això és violència? Això és diu manifestar-se pacíficament, això és diu defensar un futur digne pels nostres fills i filles, això és diu exercir els nostres drets elementals i bàsics de manifestació. Encara no he sentit res sobre el fet que tots els agents portaven la seva identificació tapada, identificació que la llei obliga a anar a un lloc visible, i vostè d'això no en diu res. Sr. Puig, dimiteixi, prou mentides i mentiders. Aquest nostre país estimat es mereix responsables que estiguin a l'alçada. Dimiteixi. El PSC i ERC quan pensen demanar la seva dimissió? Sr. Artur Mas, cessi el seu conseller d'Interior. Vostè va dir “govern dels millors”? De moment té el “govern dels mentiders”.

Per la unió dels sobiranistes

Josep M. Loste i Romero, Portbou

En aquests moments a casa nostra patim un Ebinomi maligne que es podria definir com: horror econòmic i impotència política. A més, l'individualisme radical dels catalans ens està portant a la misèria política i moral més absoluta. Ara i aquí demano només una cosa: feu el favor d'imitar el sr. Alex Salmond d'Escòcia. Unitat i dignitat social. Sense aquestes dues premisses ho tenim tot perdut. Sense fer entendre a la població que per millorar la seva vida quotidiana és vital avançar en la unitat de tots els sobiranistes, no ens normalitzarem. N'hi ha molts que creiem que per superar les retallades és imprescindible alliberar-nos per sempre de l'espòli fiscal i de la cotilla espanyolista.

. EDITORIAL

Línies vermelles

Capgirant les coses, l'opereta victimista d'equiparar la protesta d'ahir amb el cop d'Estat del 23-F només és la continuació, per altres mitjans, de la doctrina del xoc neoliberal. No és res més que la continuació del cop d'Estat econòmic decretat pels mercats financers el maig de 2010 i que no figurava a cap programa electoral. D'aleshores ençà, només s'ha aprofundit en el frau econòmic i l'estafa política. Allà, és on rau la línia vermella de veritat, creuada ja mil cops. La que van travessar els governants quan van acceptar sotmetre's als *diktats* dels mercats financers i esmicolar tota sobirania popular i múltiples drets socials que han costat anys de dura lluita. La resta, barroera gestió de la propaganda amb tota la cobertura de l'artilleria mediàtica. Criminalitzar la dissidència

amb els mots més tragicòmics –"caos i violència", "segrest" *et altri*– només ratifica la bombolla on viuen, tirant del més vell dels manuals repressius. L'autoclausura de la classe política en si mateixa, l'autobombo consumat ahir a porta tancada al Parlament, ratifica de nou el seu autisme. Ansietat, nervis i fins i tot por. S'ha dit i no ho neguem. Llàstima que estiguin cecs davant tota la violència estructural i mai no escoltin el que senten cada dia el milió de pobres de Catalunya, les 600.000 aturades o les 50.000 famílies desnonades des de 2007. O les 84 persones apallissades a la càrrega del 27M. Sords, muts, cecs. Per això creix una indignació que va de veres, ve de lluny i ha arribat per quedar-s'hi. La manifestació del 19J serà una prova més.

. PENSEM, DONCS EXISTIM

“Feia molt de temps que esperàvem aquest moment”

Alfonso López Rojo
directa@setmanaridirecta.info

Un dels avantatges que té per a la humanitat el fet de desconèixer per complet el seu origen és la facilitat que posem per crear moments fundacionals de tot o gairebé tot el que fem en aquest món. Així doncs, com no podia ser d'altra manera, l'acampada de protesta de la plaça de Catalunya –unida al moviment del 15M– també va tenir el seu petit moment fundacional. I el va tenir, a més, amb molta gràcia: la nit del 16 de maig, un noi i una noia amb disfressa d'astronautes van entrar a la plaça barcelonina imitant el caminar ingràvid de les conegudes imatges de l'anomenada *arribada de l'home a la lluna* de 1969. Igual que els cosmonautes

nord-americans, les joves portaven una bandera que van clavar just al centre de la plaça. La bandera era la bandera okupa.

Així és com va començar, entre les rialles i els aplaudiments d'un petit nombre de persones, l'ocupació popular de l'espai públic que –en pocs dies– arribaria a sobrepassar de forma massiva tota expectativa de participació en la protesta. I això ocorria en un moment en què, des de l'esquerra més *assenyada*, feia temps que ja gairebé ningú no donava un cèntim per l'eficàcia de qualsevol brot insurreccional i, menys encara, per qualsevol tipus d'espontaneïtat mobilitzadora. No obstant això, entre els molts cartells anònims que s'han pogut llegir a la plaça, hi figuraven lemes com aquests: *Aquesta plaça no té preu* i *Això*

és el millor que ha ocorregut en els últims 30 anys.

Però seria injust que, pel mer *elogi de la multitud*, no reparés en un altre moment fundacional –discret, però no menys exempt de màgia– com el que han suposat els somriures creuats i les picades d'ullet còmplices de totes les persones que, en les últimes dècades, han dedicat la seva energia als moviments socials i a totes les lluites que, moltes vegades, es van creure inútils davant l'actitud passiva de la immensa majoria de la població. La prova és el fet que el sentiment comú d'aquestes persones ha quedat reunit en una sola frase: “Feia molt que esperàvem aquest moment”. Són elles, doncs, les que, amb l'ànim renovat de lluita, bé poden dir allò de “Més val tard que mai”.

. COM S'HA FET

Aquesta setmana hem fet una cosa que no havíem fet mai... sí, encara hi ha coses que no hem fet mai; i en són moltes, de fet. Des del dimecres 19 d'abril de l'any 2006, fa més de cinc anys, hem sortit al carrer cada dimecres (menys els que hem considerat festius). Doncs, aquesta setmana, hem sortit el dijous. És refrescant sortir un dijous; diferent i prometedor. Sobretot perquè el motiu del retard és que hem cobert les àmplies i potents mobilitzacions populars de les indignades contra les retallades, contra la classe política i contra la banca. A hores d'ara, (dimarts 17:30h de la tarda), a la redacció, ens quedem sota mínims mentre el gruix de la gent marxa cap a les columnes dels seus barris, que d'aquí poc sortiran cap al Parlament. Deixarem dues pàgines buides per omplir-les amb allò que passi aquest vespre (14 de juny) i demà al matí (15 de juny) i la resta, la deixarem enllestida avui.

Bé, ens veiem al Parlament. Fins ara. Salut!

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

VOLIEN MÀ D'OBRA

I ES VAN TROBAR PERSONES

. FE D'ERRADES

– A l'agenda de la DIRECTA 232 es va parlar de la manifestació de l'11 de juny de Girona. En realitat, l'acte no l'ha organitzat només la CGT, sinó que s'ha projectat a partir de la campanya *Prou retallades! Els nostres drets no es toquen*.
– Acompanyant la ressenya del llibre *Asalto a la memoria* de la DIRECTA 232 (*Expressions*, pàgina 18), es va publicar una fotografia signada com a *Arxiu*, però, en realitat, la fotografia és de Manel Armengol.

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)
Dipòsit Legal: G1-1528-2005
C. Riego núm. 37 baixos esquerra, 08014 Barcelona
www.setmanaridirecta.info – directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciadador.
NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.

SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.
- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.

- Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.
Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonDerivs-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, Califòrnia 94305, USA

· *Aquesta publicació intenta escriure amb un llenguatge no sexista i no androcèntric.*
· *El setmanari DIRECTA no comparteix necessàriament les idees expressades als articles d'opinió.*

ÀREES DE TREBALL DE LA DIRECTA

redaccio@setmanaridirecta.info – ediciodirecta@gmail.com
fotografiadirecta@gmail.com – il.lustracioidirecta@gmail.com
subscriptions@setmanaridirecta.info – distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info – administracio@setmanaridirecta.info

Qui Som

REDACCIÓ: Estirant del fil | David Fernández Impressions | Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez Quaderns d'Illacrua | quadernsillacrua@setmanaridirecta.info Roda el món | Laia Gordi i Ana Paola Van Dalen Observatori dels mitjans | David Bou Somolinos Expressions | Manel Ros i Anna Pujol Reig Agenda directa | Arnau Galí i Montiel La indirecta | Oriol Andrés FOTOGRAFIA: Robert Bonet IL·LUSTRACIÓ: Eulàlia Corbella i Alba Teixidor CORRECCIÓ: Laia Bragulat EDICIÓ: Xavi Martí COMPAGNACIÓ: Roger Costa Puyal PUBLICITAT: Tània Miró DIFUSIÓ: Blai Lindström DISTRIBUCIÓ: R.C.P. SUBSCRIPCIIONS: Lèlia Becana ADMINISTRACIÓ: Jordi Raymond

Corresponsalies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDÀ: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONÈS NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: horta@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARÉSME: marésme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
RIPOLLÈS: ripolles@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: terresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terrespontent@setmanaridirecta.info
VALLÈS ORIENTAL: vallesoriental@setmanaridirecta.info

, així està el pati

El veïnat recupera una nau de Can Batlló | PÀG. 10

Indignades i indignats a Girona | PÀG. 11

Retallades a l'hospital de Viladecans | PÀG. 11

E-Cristians, de nou contra l'avortament | PÀG. 12

PAÍS VALENCIÀ · EL DECRET D'ENSENYAMENT TRILINGÜE ARRACONA EL CATALÀ

La comunitat educativa es prepara per la batalla en defensa del valencià a l'escola

Joan Canela i Barrull
horta@setmanaridirecta.info

La manifestació del 18 de juny en defensa de l'ensenyament en català, convocada per tota la comunitat educativa del País Valencià, no serà la primera ni l'última mobilització contra el decret de "ensenyament trilingüe" impulsat per la Generalitat. La primera reacció va arribar en forma de comunicats i declaracions -contundents i des de diferents àmbits socials, culturals i polítics- el mateix 30 de

Les concentracions a València, Alacant, Castelló i Barcelona registren una participació global de 22.000 persones

maig, sols unes hores després que el conseller d'Educació en funcions, Alejandro Font de Mora, anunciés les seves intencions, hàbilment camuflades al programa electoral del Partit Popular amb una genèrica "millora de l'ensenyament plurilingüe". Només quatre dies després, ja van començar les primeres concentracions espontànies, assemblees als instituts i xiulades als carrers públics. Les concentracions a València, Alacant, Castelló i Barcelona -amb una participació global de 22.000 persones segons les convocants- del dijous 9 de juny van continuar amb una ratxa que es va enllaçar amb la presa de possessió a les Corts i els ajuntaments -on centenars de regidors i regidores i algunes diputades van prometre el càr-

Concentració contra la política lingüística del govern valencià

rec incloent una fórmula en defensa del valencià- i que es mantindrà a la manifestació, previsiblement massiva, del dia 18 de juny.

Des de la federació d'entitats per la llengua Escola Valenciana, Vicent Martínez assegura: "Emprarem totes les vies al nostre abast, encara que aquesta serà una lluita llarga i

que hem de saber administrar les nostres forces". Martínez afirma que, a més de la presència al carrer, ja estan configurant un front sindical -amb el suport de totes les federacions educatives- i un altre de polític, tant a les Corts com als ajuntaments (on calculen que fins i tot poden obtenir suport de regidors i

regidores del PP tal com va passar en les mocions contra el tancament de TV3). "En sols dos setmanes, hem consensuat la unanimitat de la comunitat educativa en aquest tema, hem guanyat l'opinió pública i ara toca demostrar que la seva majoria absoluta no ho és tant", destaca Martínez.

Pla des de Gènova

Vicent Martínez té molt clar que aquest decret "queda fora de la realitat valenciana i del consens social" que es va establir al voltant de la Llei d'Ús i Ensenyament del Valencià i que la seva proposta correspon a criteris "més ideològics que pràctics" i suposa que "ve imposat des de Madrid".

El projecte de Font de la Mora pretén eliminar les línies educatives diferenciades en català, que permeten que desenes de milers d'alumnes estudiïn en la llengua pròpia (mentre la resta estudien en un sistema anomenat "d'incorporació progressiva"), i establir una línia única trilingüe amb les assignatures dividides a tres parts iguals. "Si en 30 anys no s'ha aplicat el programa d'incorporació progressiva al valencià -que a la pràctica ha esdevingut una línia en castellà no contemplada legalment-, no se perquè hem d'esperar que a partir d'ara serà diferent", assegura Martínez, per qui el decret pretén "arraconar el valencià".

La mesura arriba després d'anys d'atacs contra la comunitat educativa

A més, la mesura arriba després d'anys d'atacs contra la comunitat educativa, sobretot de l'escola pública, que ha patit retallades pressupostàries, discriminació davant la privada, ràtios altes d'alumnes per classe i un clar menyspreu del professorat per part de la classe política. "La comunitat educativa ha estat l'últim gran sector social que ha resistit el PP i ha estat fortament castigada per això", diu Vicent Martínez.

> Galícia opta per la insubmissió

El decret valencià no és el primer, ja que a Galícia se'n va aprovar un de similar que ha entrat en vigor aquest curs, i probablement no serà l'últim -les Balears podrien ser les properes. Segons explica el president de la Mesa per la Normalització Lingüística, Carlos Callón, l'ensenyament trilingüe és una "mentida" que sols apliquen 52 escoles

a tot el país i que, a la pràctica, es tradueix en "una autèntica castellanització de l'escola". "Tot i que la llei garanteix un terç de les assignatures en gallec (i en cas que no hi hagi anglès la meitat), a la pràctica, sols el 25% es fan en aquesta llengua. A més, es prohibeix que les assignatures tècniques es donin en la llengua pròpia i se la relega a les assigna-

tures maries, com religió o esports". Tot i que les manifestacions massives no van aconseguir aturar el decret, hi ha 4.500 professors que s'han declarat insubmisses a la nova norma i continuen ensenyant en gallec, sense que la conselleria s'hagi atrevit a expediantar-les, fins ara. "El suport social ho impedeix", destaca Callón.

, així està el pati

RIPOLL • MEDI AMBIENT

Diversos grups ecologistes desaproven les obres de la C-17 al Ripollès

Mar Martínez i Óscar Romero
ripolles@setmanaridirecta.info

Cinc grups ecologistes del Ripollès -Grup de Defensa de la Natura, Grup de Defensa del Ter, Centre Educació Ambiental Alt Ter, Associació Jardí Botànic Plantes Medicinals de Gombren i Arç- han fet públic un manifest on critiquen l'acabament de les obres de la riera de Sora fins a l'entrada de Ripoll. El text, publicat a finals de maig, està adreçat a les entitats públiques i a les persones responsables i, en especial, a la Direcció General de Carreteres de la Generalitat de Catalunya. Les entitats sotassignades valoren "la forta petjada d'aquestes obres en el territori" i per això demanen que "els seus detalls de disseny s'executin i acabin amb la màxima cura i polidesa".

Destaquen, entre d'altres coses, que s'ha fet una revegetació amb flora no autòctona

Destaquen que les boques dels túnels "no tenen el nivell d'acabats que caldria" i que "la revegetació amb flora que no és pròpia de l'indret pot malmetre l'autòctona". En comparació amb els túnels de Castellfolit o Bracons, estimen que "la qualitat dels recobriments plastificats a l'interior dels túnels és molt inferior". Tampoc "no s'han previst els passos de fauna necessaris, especialment als llocs on ja hi hagut un índex elevat d'atropellaments de fauna i de risc d'accidents amb cotxes", conclouen.

El portaveu de l'associació Arç, Santi Llagostera, assenyalava el perjudici de la contaminació acústica i lumínica que provocarà la nova construcció. Més enllà dels túnels, Llagostera denuncia "l'absència d'un debat sobre el model de comunicacions viàries a la comarca".

A banda de les al·legacions al projecte de la variant de la C-17, els grups ecologistes del Ripollès promouen nombroses accions en relació al territori. Un dels seus grans reptes és impulsar la declaració de parc natural de la zona de les capçaleres dels rius Ter i Freser. La jornada *Anem al Riu* que impulsa el Grup de Defensa del Ter també ha esdevingut una cita anual a favor de la preservació dels rius i les planes fluvials de la comarca.

BARCELONA • LA PROPIETAT HA CEDIT GRATUÏTAMENT UN PAVELLÓ DE 1.500 METRES QUADRATS

El veïnat de La Bordeta s'autoorganitza per la gestió de Can Batlló

La cercavila arriba a l'antic complex industrial de Can Batlló

Nora Miralles
redaccio@setmanaridirecta.info

Estaven disposades a ocupar l'espai sense permís, amb el suport i la legitimitat del veïnat de Sants, però finalment no va ser necessari. Hi van entrar amb les claus, acompanyades de prop de 2.000 persones que s'aplegaven a la porta del polígon, arribades en tres columnes des de la plaça de la Farga, la plaça de Sants i el carrer Constitució. "Va ser un moment molt emotiu, fantàstic", confessa Jordi Falcó, de la Plataforma Can Batlló és del Barri, en relació a la cercavila festiva del dissabte 11 de juny, que va reunir participants d'edats molt diverses al so dels tambors d'una batucada. Cap al migdia, després de fer petar una gran traca i seguint un gegant anomenat *Puny lleial*, La Bordeta va recuperar, finalment, una part de l'antic recinte fabril. "Recuperar Can Batlló era una necessitat, no tenia cap sentit tenir el recinte tancat amb pany i clau", assegura Falcó.

Precisament, dos dies abans de l'entrada a l'antiga fàbrica tèxtil, la pressió veïnal va aconseguir que la propietat de l'edifici, la immobiliària Gaudir -que la setmana passada havia amenaçat de trucar la policia si s'ocupava sense el seu permís-, cedís gratuïtament un primer pavelló de 1.500 metres quadrats. La immobiliària va posar l'espai a mans de l'Ajuntament, que, al seu torn, el va cedir a la Comissió de Veïns de la Bordeta, el Centre Social de Sants i la Plataforma Can Batlló és del Barri perquè es destini a la construcció de la Biblioteca Popular

La gent s'aplega a l'interior d'una de les naus recuperades

Josep Pons -que el dissabte ja comptava amb centenars de llibres- i el primer Centre Social de La Bordeta. "Haguéssim recuperat el recinte igualment, però així és més fàcil per a tothom. Ara, la nostra tasca és condicionar l'espai com abans millor i valorar la

situació tècnica de la nau, entrar al primer pis -que no sabem en quines condicions es troba- i començar a bastir els equipaments. Ja hem creat grups de treball", asseguren les impulsores de la iniciativa. Al llarg del dissabte 11 de juny i el diumenge 12, l'activitat al

recinte va ser frenètica i l'espai va ser força concorregut. Joves que venien a veure els concerts d'Els Amics del Bosc i Slick D, famílies que duïen la mainada a la demostració del Col·lectiu d'Artistes del barri i a veure les actuacions de la colla castellera dels Borinots de Sants. "És maco, això que feu. Ho he vist des de la finestra i he baixat a xafardejar. Ja tocava, ja", deia una veïna gran del carrer Parcerisa. Les xerrades, assemblees i debats sobre la construcció i la gestió dels futurs espais del barri són, potser, l'eix que marca les properes actuacions de la Plataforma. Encara cal recuperar els pavellons que han d'allotjar l'escola i l'institut públics, l'escola bressol, el centre cívic, el complex esportiu, els habitatges dotacionals i el Centre d'Atenció Primària, que en principi serà el següent que es materialitzarà. I és que, finalment, l'alcalde sortint i el proper batlle, Xavier Trias, han arribat a un pacte per canviar el sistema de compensacions a les empreses i les habitants de les cases afectades. Fins ara, aquestes indemnitzacions eren responsabilitat de la propietat de Can Batlló i depenien dels beneficis que generessin els 985 pisos de

Ara, l'Ajuntament es compromet a canviar el model de compensació a cooperació i a avançar el capital per desencallar el projecte

venda lliure que pretenien construir. Les obres, però, fa més d'un any que resten aturades a causa de la crisi. Amb el nou acord municipal, l'Ajuntament es compromet a canviar el model de compensació a cooperació i a avançar el capital que fa falta per desencallar el projecte amb diners públics. "Estem força contents perquè feia molt temps que demanàvem aquest pas per part de l'Ajuntament", explica Jordi Falcó. La lluita per la recuperació total de l'antiga fàbrica tèxtil de Can Batlló no s'atura amb aquesta primera cessió. Les seves impulsores ja avisen que continuaran fins que els nous equipaments socials de La Bordeta, que el veïnat fa més de 35 anys que exigeix, siguin una realitat.

, així està el pati

GIRONA · EL MOVIMENT DE LES INDIGNADES GIRONINES MANTÉ L'ACAMPADA A LA PLAÇA CATALUNYA DE LA CIUTAT

3.000 persones es mobilitzen contra les retallades socials i laborals

Susanna Fulcarà
redaccio@setmanaridirecta.info

Prop de 3.000 persones van recórrer els principals carrers de la capital gironina, el dissabte 11 de juny, per protestar contra les retallades socials i laborals impulsades pel govern. La mobilització va ser convocada per la campanya Prou Retallades! Els nostres drets no es toquen, que agrupa diverses entitats, sindicats, organitzacions i moviments soci-

Les manifestants despleguen una pancarta al balcó de la Cambra de Comerç per criticar un model que va en contra de la gestió pública

als. Aquesta campanya té com a objectiu organitzar mobilitzacions i accions unitàries per fer

La marxa recorre els carrers de la capital gironina

front a la impunitat amb què el govern està retallant drets socials i laborals conquerits històricament per les classes treballadores. Durant el recorregut de la marxa,

es va desplegar una pancarta al balcó de la Cambra de Comerç per criticar la voluntat de canvi de model social que s'està duent a terme, una transició que va en con-

tra de la gestió pública i a favor de la mercantilització i la gestió privada de serveis de primera necessitat. Alhora, entre les manifestants, es van poder veure pancartes que

reivindicaven la qualitat en l'ensenyament i la sanitat i d'altres que criticaven les retallades laborals a sectors com el de la neteja o la investigació a la Universitat de Girona.

La manifestació va concloure davant l'edifici de la delegació de la Generalitat a la ciutat amb la lectura del manifest de la campanya. Es va fer una crida a la població a participar activament en les mobilitzacions per deixar constància que, com en d'altres ciutats i places, a Girona diuen: "No és una crisi, sinó una estafa". La campanya denuncia les fal·làcies que utilitza el govern per aplicar mesures neoliberals amb l'excusa de la crisi. Alhora, exigeix que qui pagui la crisi siguin els responsables d'haver-la originat i no les classes populars del país a través de la pèrdua dels drets socials i laborals. Seguidament, una part de les manifestants es van dirigir cap a la plaça del Vi, convocades pel moviment d'indignades a Girona, que -a diferència d'altres municipis- manté l'acampada a la plaça Catalunya i està participant activament en la campanya contra les retallades.

VILADECANS · LA PLANTILLA ACAMPA DAVANT DEL CENTRE DES DEL 31 DE MAIG

Retallades que tocarien de mort un hospital que dóna servei a 200.000 persones

Xavi Martí
baixllobregat@setmanaridirecta.info

Al jardí situat davant l'edifici de color ocre de l'hospital de Viladecans, s'hi poden veure una vintena de tendes que, des del 31 de maig, formen un campament que ha esdevingut el símbol de la lluita de la plantilla per denunciar les retallades en el terreny de la sanitat i per evitar que es desmantelli aquest equipament. La plantilla creu que "la Conselleria de Salut pretén reduir el nombre d'hospitals públics de l'Institut Català de la Salut (ICS) de vuit a set mitjançant la transformació de l'hospital de Viladecans (el més petit de l'ICS) en un simple satèl·lit de l'hospital de Bellvitge".

La plantilla i la CGT han fet públiques les retallades que s'han registrat fins ara en aquest hospital, on treballen prop de 600 persones: entre el 24 de juny i l'1 d'octubre, es tancaran el 45% dels llits

(54 unitats), el 40% dels quiròfans (dues unitats) i el 50% de la Unitat d'Hospitalització Domiciliària; entre el 18 de juliol i el 12 de setembre, es tancaran dos quiròfans a la

Les treballadores denuncien que "la plantilla ja s'ha reduït un 12,5%", ja que el maig de 2010 estava formada per "614 persones i, ara, en són 538"

tarda i se suprimirà una plaça de metge reumatòleg, cosa que "farà inviable el bon funcionament de la Unitat Territorial de Fibromiàlgia", i el 30 de juny, finalitzaran al voltant de 60 contractes eventuais,

"un bon percentatge dels quals no seran renovats". A més de totes aquestes tisorades, les treballadores denuncien que "la plantilla ja s'ha reduït un 12,5%", ja que el maig de 2010 estava formada per "614 persones i, actualment, en són 538".

L'acampada de l'hospital de Viladecans s'ha convertit en un focus de canalització de la indignació de les treballadores i de les persones usuàries de les poblacions de Begues, Castelldefels, Gavà, Sant Climent i Viladecans. Durant els darrers dies, a més de l'acampada, també s'han organitzat manifestacions de protesta. Les persones acampades han destacat que "la Generalitat vol desmantellar el centre que, al llarg dels darrers anys, s'ha mostrat com l'hospital més eficient dels vuit hospitals de l'ICS". Fonts de la plantilla i de la CGT han manifestat a la DIRECTA que l'acampada "es mantindrà indefinidament".

L'acampada va començar fa més de quinze dies i es mantindrà indefinidament

, així està el pati

CATALUNYA · UN ANY DESPRÉS DE L'APROVACIÓ DE LA NOVA LLEI, GRUPS FEMINISTES DEFENSEN EL DRET DE DECIDIR

El grup ultracatólic E-Cristians llança una nova campanya contra l'avortament

Joana G. Grenzner
redaccio@setmanaridirecta.info

Quan s'acosta el primer aniversari de l'aprovació de la Llei d'Interrupció Voluntària de l'Embaràs, el grup ultracatólic que va iniciar l'ofensiva contra les clíniques d'avortaments l'any 2007 ha llançat una campanya que relaciona els avortaments amb la pèrdua de pensions públiques. La comissió de Feministes Indignades a l'Acampada de Barcelona, on participen dones, lesbianes, transsexuals i transgènere d'espais feministes del Barcelonès, rebutja que es culpi les dones "de les crisis capitalistes i patriarcales" quan, precisament, el sistema de pensions les "condemna" a cobrar "menys pensió" i a la "dependència econòmica del marit" i la reforma aprovada el gener passat les "perjudica especialment". Al mateix temps, la Coordinadora Estatal

Al mateix temps, la CEOF ha iniciat una campanya de suport a una menor de dotze anys embarassada per culpa d'una violació

d'Organitzacions Feministes (CEOF) ha iniciat una campanya de suport a una menor de dotze anys embarassada fruit d'una violació que està sota tutela de la Generalitat Valenciana i a la qual han denegat el permís per avortar perquè la gestació sobrepasa les 22 setmanes i les metges que l'han vista asseguren que "la seva vida no corre perill". Segons la nova llei, només podria interrompre un embaràs tan avançat si es demostrés que existeix un "greu risc per a la salut física i psíquica de la dona".

Desprotecció davant les situacions extremes

Més de 70 entitats de l'Estat espanyol han subscrit el manifest de suport a la nena, que denuncia les "restriccions" de la llei d'avortament perquè deixa "desprotegides les dones en les situacions més difícils, quan presenten més de 22 setmanes de gestació, sense tenir en compte els riscos que pot causar l'obligació de tirar endavant un embaràs en aquestes circumstàn-

Manifestació per demanar l'avortament lliure i gratuït celebrada a Barcelona l'any 2010

Propaganda de la campanya antiavortament orquestrada per E-Cristians

cies". La CEOF exigeix que l'equip mèdic "revisi la seva postura", que el jutge avalui el cas tenint en compte l'"interès" de la menor i que s'aclareixi si hi ha hagut "deixadesa o dilació" per part de les administracions que la tutel·len. També demanen una llei que respecti "l'autonomia de decisió" de les dones i estableixi "la seva decisió personal" com a "causa exclusiva" per a la interrupció de l'embaràs. La CEOF també reclama la despenalització total de l'avortament, la seva normalització com a prestació sanitària i la regulació de l'objecció de consciència del personal mèdic de forma que no s'obstaculitzi el dret de les dones a aquesta prestació.

A Catalunya, la Campanya pel Dret de l'Avortament Lliure i Gratuït prepara un informe sobre la implementació de la nova llei. Fe-

ministres Indignades afirma que les dones que avorten han d'"avancar els diners de la seva butxaca" -tot i que hi havia un acord perquè el Departament de Salut de la Generalitat cobrés les despeses- i viuen un autèntic "pelegrinatge" pels ambulatoris per poder rebre la prestació.

Un sistema de pensions masclista
Des de Feministes Indignades, asseguren que "els arguments que culpen les dones de la caiguda de les pensions són els mateixos que, després, donen suport a les pensions privades, la privatització de la sanitat i les retallades dels serveis públics". Unes retallades que, segons expliquen, perjudiquen especialment les dones. A més, aclareixen que el sistema de pensions "atorga drets a l'home per treballar al mercat de treball assalariat"

i "condiciona els drets de la dona perquè es cuidi de les criatures, la gent gran i les persones amb diversitat funcional". Com que aquesta tasca "no es valora", les vídues cobren una pensió de "poc més del 50% del que cobraven els seus marits" i "una de cada quatre dones major de 65 anys viu per sota el llindar de la pobresa". Les dones que treballen assalariades també "cobren menys pensió" perquè treballen en feines "temporals, parcials i precàries", a més de fer "treball reproductiu i de cura", que provoca que cotitzin "menys temps i amb menys salari". La reforma de les pensions "allarga el període de cotització" i perpetua el "biaix sexista del sistema" perquè preveu que només les dones puguin cotitzar fins a dos anys per tenir cura de criatures. Davant aquest panorama, proclamen: "Fora l'Església, l'Estat i el mercat dels nostres ovaris!".

Un 'lobby' ultracatólic molt ben connectat

Feministes Indignades ha denunciat que E-Cristians té "vincles importants amb partits i institucions de la dreta". El seu president, Josep Miró i Ardèvol, va ser conseller d'Agricultura i Pesca amb Jordi Pujol i és docent a la Universitat

Abat Oliva, privada i catòlica". El 2008, el Papa Benet XVI el va triar com un dels 25 membres del Consell Pontifici dels Laics, una mena de ministeri vaticà que articula estratègies d'incidència a la societat des del catolicisme laic (els i les creients que no formen part del clergat). El consell organitza jornades com la Trobada de Joventut Cristiana que se celebrarà aquest estiu a Madrid. Aquest organisme, juntament amb les conferències episcopals, articula estratègies d'incidència arreu del món per aconseguir "lleis que restringeixin el dret de decidir". Per exemple, a l'Amèrica Llatina i el Carib, durant els anys 80, van desplegar una ofensiva que ha fet que "sis països prohibeixin l'avortament en qualsevol circumstància i vint hi presentin restriccions". Fruit d'això, a la regió, cada dia moren 28 dones a resultes d'avortaments clandestins i insegurs.

Segons Feministes Indignades, a l'Estat espanyol, una estratègia d'aquest lobby és aconseguir que governs autonòmics com el gallego o el valencià "facin lleis de protecció de la maternitat, cosa que, a la pràctica, implica que els grups antidrets pressionin les dones embarassades en el moment de prendre la decisió".

MIRALLS **Alejandro Solalinde**

“Reparteixen els migrants per tota la indústria: tràfic per explotació sexual o laboral, tràfic de drogues i d'òrgans...”

pàg. 4 i 5

TRANSFORMACIONS

Reciclar i recuperar el màxim nombre d'envasos de begudes

pàg. 6 i 7

Quaderns d'Illacrua 66

DIRECTA 233
16 de juny de 2011

A FONTS | LA CONFIGURACIÓ DEL MOVIMENT ANTIMILITARISTA

Quatre dècades construint la pau

Avui, quan la mili sembla una antigalla més de les que es guarden al calaix de la història, quaranta anys més tard que el moviment antimilitarista esclatés amb força a l'Estat espanyol, proposem fer un viatge retrospectiu. Retornar, així, a la dècada dels anys 80 per resseguir la trajectòria de l'antimilitarisme, reviure'n les causes i reconèixer-ne les protagonistes. Un viatge que ens permeti entendre millor els reptes de futur d'aquesta lluita, encara vigent i que durant tants anys va vertebrar els moviments socials a casa nostra.

Carlos Ángel Ordás
afons@setmanaridirecta.info

Durant la dictadura i la transició, els moviments socials van jugar un paper clau en la conquesta dels drets i les llibertats. Moviments socials destacats –des de l'obrer, a l'estudiantil o el veïnal– van incentivar processos de reflexió i de mobilització social que van permetre erosionar el règim franquista i van fer inviable la continuïtat d'un franquisme sense Franco.

–
“Durant la dècada dels 80, a Catalunya, hi havia unes 200 organitzacions pacifistes i antimilitaristes”
–

En aquella època, mentre la dreta més immobilista –de la mà de l'exèrcit i de l'extrema dreta feixista– exercia un poder coercitiu en la societat i en la política, els partits majoritaris de l'esquerra (PC-PSUC i PSOE-PSC) i els dos principals sindicats (CCOO i UGT) feien un gir cap a la moderació i la desmobilització, especialment a partir de 1982, amb l'argument de voler atenuar el risc d'un cop militar. Els principals partits, centrats sobretot en la preparació de les campanyes electorals, van veure com els anomenats nous moviments socials forjats als 70, com el moviment antimilitarista, se n'emancipaven. Aquest distanciament entre els partits i els moviments socials va generar un clima de desencís ampli, que es va accentuar a conseqüència de la crisi econòmica d'aquells anys.

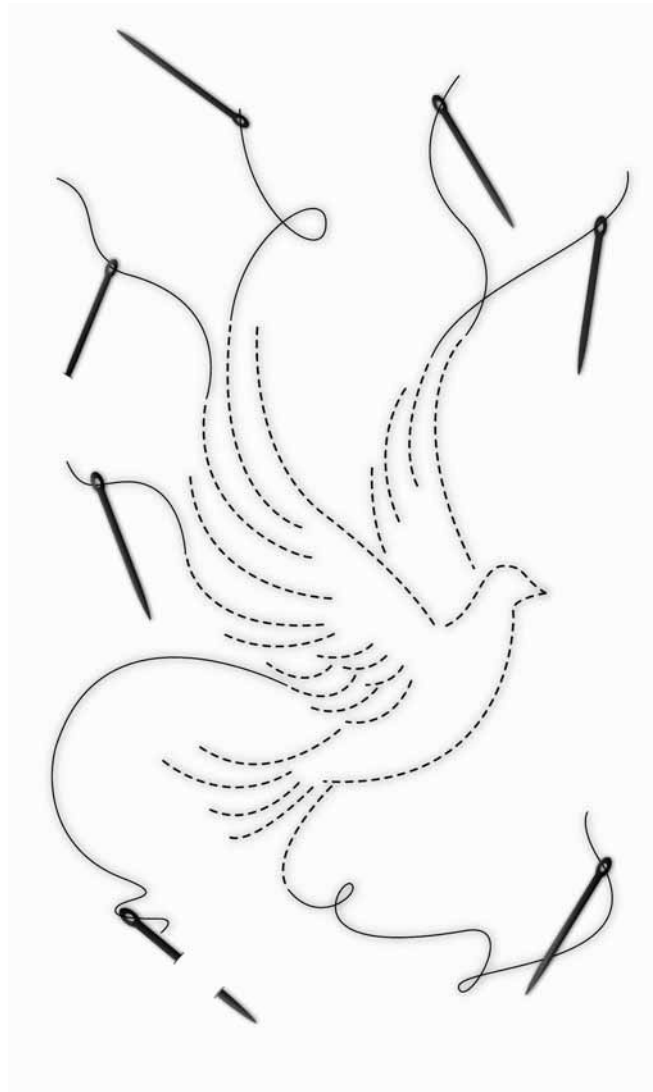
Així doncs, la crisi de l'esquerra postfranquista va desembocar en un increment de persones que creien que els partits havien deixat de ser espais útils de participació política, fet que va

provocar un cert transvasament de militància cap als nous moviments socials entesos com a instruments de lluita i de participació. El moviment antimilitarista va ser un d'aquests moviments en què van confluïr moltes militants provinents d'altres lluites, especialment gràcies a qüestions importants com l'ingrés de l'Estat espanyol a l'OTAN. Sota el paraigua antimilitarista, doncs, hi van confluïr militants de sindicats, col·lectius feministes, col·lectius d'homosexuals, grups ecologistes, associacions veïnals... però també membres d'entitats de pobles i barris com ateneus, cooperatives, clubs esportius, associacions de pares i mares d'alumnes, claustres de professorat, ràdios, comunitats cristianes, grups de joves, etc.

Els primers fars de l'antimilitarisme

Els primers col·lectius pacifistes i d'objectors de consciència van ser impulsats, doncs, des de fora dels partits per persones vinculades al catolicisme renovador, a la no-violència o a les idees llibertàries. Els partits de l'esquerra política no coincidien amb les idees d'aquests col·lectius, ja que romanien ancorats en la defensa de conceptes com ara les guerres justes i no consideraven important la qüestió de l'objectiu de consciència. A principis dels anys 80, alguns partits de l'esquerra extraparlamentària (MCC, LCR) i altres sectors marxistes (com la revista *Mientras tanto*) van començar a comprendre'n la importància i van començar a participar-hi de manera activa a través dels comitès anti-OTAN.

Des de la transició, les organitzacions i les activitats pacifistes, que serien clau en l'aparició de les primeres coordinadores anti-OTAN, van adquirir un protagonisme més gran. GANVA va ser un dels grups pioners en la lluita contra l'OTAN i les bases nord-americanes i va impulsar, a més, la revista *La Puça i el General*, molt influent al llarg dels anys 80 entre els diferents sectors de l'antimilitarisme.

IL·LUSTRACIÓ:
Lucia Pigliapochi

El moviment antimilitarista i per la pau va ser el moviment social amb més protagonisme polític i social durant la primera meitat de la dècada dels 80 a Catalunya i a tot l'Estat espanyol. Durant aquesta dècada, el moviment va tenir tres àmbits claus d'actuació: l'abolició del servei militar obligatori, el desmantellament de les bases militars nord-americanes i el referèndum per sortir de l'Aliança Atlàntica. Aquests objectius mínims van generar un efecte aglutinador, de manera que un grup multitudinari i heterogeni de persones i organitzacions es van mobilitzar per aconseguir-los. Així, tot i que als inicis del Moviment d'Objecció de Consciència (MOC) i el GANVA (que després passaria a denominar-se GAMBA, Grup Antimilitarista de Barcelona) només hi havia persones d'idees cristianes i llibertàries, a partir de 1984, diversos grups de joves provinents de les organitzacions de l'esquerra revolucionària també es van incorporar als col·lectius antimilitaristes i d'objectors de consciència, sobretot als Mili KK.

Segons l'historiador Enric Prat, durant la dècada dels 80, a Catalunya, hi havia unes 200 organitzacions pacifistes i antimilitaristes, la majoria de les quals van coincidir entre 1984 i 1985. Aquesta vertebració social encarnada per persones d'ideologies diverses no apareix del no-res. Hi ha organitzacions que, anys abans, es van encarregar d'abonar el terreny on brotarien les llavors; en són un exemple les pioneres Justícia i Pau, Pax Christi, MOC i

GANVA-GAMBA. Aquests col·lectius van aportar memòria, experiència, recursos i relacions amb diferents institucions polítiques, culturals i socials, tant en el camp estatal com en l'inter-nacional.

El dret de l'objecció

Els inicis del pacifisme i l'antimilitarisme, però, en molts casos no van ser fàcils. Per exemple, durant el franquisme, els objectors de consciència al servei militar van haver de suportar, entre altres coses, les condemnes en cadena, que podien suposar entre sis mesos i sis anys de presó per als joves que es declaraven objectors i que, si més tard es tornaven a negar a fer el servei militar, tornaven a rebre un càstig similar; i així successivament fins que feien 38 anys. Sovint, però, després de passar un període a la presó, se'ls acabava concedint un indult.

- *“La lluita pel reconeixement de l'objecció de consciència durant la dècada dels 70 té una importància més gran de la que se li atorga”*

- La lluita pel reconeixement de l'objecció de consciència durant la dècada dels anys 70 té una importància més gran de la que se li atorga. De fet, la pressió social que van ser capaços d'exercir els objectors va permetre mantenir la qüestió a l'agenda política de la

transició, tot i que fos de força residual. L'objecció de consciència, però, no es va acabar regulant fins el 1984, mitjançant la llei del 28 de desembre, una llei insuficient, ja que no reconeixia plenament el dret de l'objecció de consciència per qualsevol persona ni en qualsevol circumstància. La llei, a més, estableix una prestació social substitutòria (PSS) que anava en contra de les conviccions del moviment objector, ja que es desplegava mitjançant una estructura militarista i punitiva (durava més temps que el servei militar) i no reconeixia la possibilitat de dur a terme un treball social a favor de la pau.

No podem obviar la implicació de les lluites dels col·lectius de dones contra la institució militar, la incorporació de la dona a les Forces Armades i en defensa de l'objecció de consciència. Una mostra d'aquesta lluita l'encarna el Col·lectiu de Dones Antimilitaristes del MOC, que sempre va romandre present i actiu.

El moviment anti-OTAN

A part del moviment pel reconeixement del dret d'objecció, el moviment antimilitarista i per la pau també es va articular sobre un segon eix: el moviment anti-OTAN. L'entrada de l'Estat espanyol a l'Aliança Atlàntica suposava, entre altres coses, vincular-se al bloc nord-americà, en un context de segona guerra freda, marcat per les tensions entre els EUA i la URSS. La derrota al Vietnam i les revoltes revolucionàries que van sacsejar el planeta entre 1974 i 1979 semblaven decantar

la balança a favor del bloc soviètic i el fràgil equilibri entre blocs es va trencar arran de la invasió soviètica de l'Afganistan a finals de 1979. En aquells anys, la despesa militar dels dos blocs es va disparar i va guanyar força l'amença d'una guerra nuclear. Ambdós aspectes van repercutir en l'activació de la mobilització de la població a favor del desarmament.

Fruit d'aquest context, van anar sorgint moviments per la pau i la des-nuclearització a diverses regions del món. A Europa, per exemple, el moviment va ser vertebrat des de l'European Nuclear Disarmament (END), però n'hi havia d'altres com la Internacional de Resistent a la Guerra (WRI), l'International Peace Bureau (IPB), Pax Christi i la revista *Disarmament Campaigns...* A l'Estat espanyol, va destacar el paper del moviment anti-OTAN, articulad amb coordinadores pròpies a molts municipis i ciutats.

Catalunya es va inserir dins el mateix cicle de protestes, però, mentre a Europa les mobilitzacions se centraven en la lluita contra la instal·lació dels euromíssils, a casa nostra s'incidia en el rebuig a la decisió del govern de la UCD d'ingressar a l'Aliança Atlàntica. Des de 1983, el moviment anti-OTAN va viure una fase ascendent. Es van crear noves associacions pacifistes i antimilitaristes, que tenien objectius força amplis: el desarmament, la desnuclearització, la dissolució dels blocs militars, l'exigència d'un referèndum clar i vinculant per sortir de l'OTAN, el desmantellament de les bases militars nord-a-

“El desplegament de l'antimilitarisme ha estat clau per provocar canvis culturals, però també en les condicions materials i polítiques”

mericans, les campanyes d'objecció fiscal a les despeses militars, la defensa de l'objecció de consciència i la supressió del servei militar obligatori, etc. Mentrestant, col·lectius antimilitaristes com el MOC i el GAMBÀ participaven en tot aquest moviment i continuaven amb la seva lluita per aconseguir l'abolició de la mili i per obrir un camí cap a la desaparició dels exèrcits.

Tot i que cada vegada més col·lectius socials, polítics i culturals es van aglutinar en un posicionament anti-OTAN, l'entrada a l'aliança militar havia estat aprovada per majoria simple al Parlament espanyol el maig de 1982 i Felipe González havia anunciat que celebraria un referèndum sobre la pertinència de l'Estat a l'OTAN.

Mentre era a l'oposició, el PSOE s'havia mantingut contrari a l'entrada a l'Aliança, però una vegada va assolir el poder, va modificar el seu discurs. El gir definitiu es va produir a finals de 1984, quan González va exposar el Decàleg de Defensa al Congrés dels Diputats i el trentè congrés del PSOE, el desembre, va aprovar la permanència de l'Estat espanyol a l'OTAN. Així doncs, el PSOE va passar de ser un aliat a ser un adversari del moviment anti-OTAN. A això, cal sumar-hi el fet que la immensa majoria del parlament espanyol es va mostrar favorable a la pertinència de l'Estat a l'aliança. PSOE -PSC i CDS hi estaven a favor, encara que sense participar a l'estructura de comandaments militars, mentre que PNB, CiU, AP i UCD defensaven la integració total. Els únics aliats polítics que li van quedar al moviment van ser el PCE-PSUC, ERC i Euskadiko Ezquerra.

Derrota del referèndum i reflux del moviment

Malgrat la força del moviment anti-OTAN, el 12 de març de 1986, en ple mandat de Felipe González, es va celebrar l'anunciat referèndum no vinculant sobre la permanència de l'Estat espanyol a l'OTAN i va guanyar l'opció de continuar-hi (el 52,5% de l'electorat va votar que sí i el 39,8% va votar que no). Un resultat que va ser conseqüència de l'hàbil campanya del govern, del posicionament dels mitjans de comunicació i de les limitacions del mateix moviment anti-OTAN. Un dels arguments que va fer servir el PSOE per defensar el manteniment de l'Estat espanyol a l'aliança militar era la

possibilitat que el país quedés aïllat d'Europa i es perdés el camí cap a la integració a la Comunitat Europea, aconseguida el juny de 1985.

La derrota en el referèndum i la frustració que això va generar, juntament amb la nova conjuntura internacional –amb la disminució de les tensions entre els dos blocs de l'era Gorbatsxov–, van incidir en el reflux que va viure el moviment per la pau entre 1986 i 1990. Durant aquells anys, es va reduir el nombre de militants, tot i que no van perdre pes la idees antibèl·licistes i pacifistes. En aquest context, es va produir un nou transvasament d'activistes cap a altres moviments socials, com l'estudiantil –que va protagonitzar les vagues massives del curs 1986-1987–, o l'obrer –que es va revitalitzar arran de l'augment de la conflictivitat laboral.

L'impacte a llarg termini

Malgrat el joc de moments àlgids i baixos, tots aquests grups, organitzacions, revistes, campanyes i plataformes han compartit el rebuig a les guerres i la defensa de la pau amb una base molt àmplia i heterogènia de la població. Tots els agents que han articulat l'antimilitarisme i el moviment per la pau han servit per indicar diversos camins i alternatives viables per construir la pau i la justícia al món, com el desarmament, la necessitat de destinar les despeses militars a finalitats socials, la reducció dràstica dels exèrcits, la prevenció i la resolució pacífica i justa dels conflictes bèl·lics, la no-violència, la desobediència civil, l'objecció fiscal, l'objecció de consciència o l'educació per la pau.

La dècada dels 80, marcada per èxits i fracassos, va permetre crear xarxes i teixit social, estendre els valors de la pau i l'antimilitarisme, generar consciència política crítica. El moviment per l'objecció va derivar en el moviment per la insubmissió, vehiculat amb la campanya que va tenir lloc de 1989 a 2002 i que va desembocar en la substitució del servei militar per les Forces Armades Professionals. El moviment per la pau, d'altra banda, va experimentar una ràpida activació en moments necessaris de resposta, com durant la Guerra del Golf de 1991, o en la més recent de l'Iraq el 2003. En síntesi, el desplegament d'aquest moviment ha estat clau per provocar canvis culturals, però també canvis en les condicions materials i polítiques.

Les quintes, antecedents del moviment

Encara que l'antimilitarisme no s'articula a finals del segle XIX i principis del XX, els seus antecedents han existit al llarg de la història.

Trobem un moment d'auge especial a finals del segle XIX i principis del XX, quan va desplegar una àmplia manifestació de caràcter popular i també intel·lectual. En aquell moment, era habitual trobar tesis teòriques en forma de novel·la, assaig, peça teatral, etc., que palesaven un rebuig absolut i profund respecte l'exèrcit. Entre les representants d'aquestes tesis, destaquen autors europeus i espanyols de principis del segle XX com Baroja, Unamuno, Galdós, Clarín, Zola, Tolstoi, o Ramón J. Sender, artífex de la contundent obra *Iman*, basada en l'històric *desastre d'Annual* (1921) de la guerra del Marroc. Aquest antimilitarisme finisecular considerava que els exèrcits eren instruments de repressió de la classe dominant a l'interior dels països i instruments de domini colonial a l'exterior. D'aquesta manera, la vida militar es considerava quelcom antihumà i menyspreable per la manca de llibertat que suscitava i el sistema de reclutament, anomenat sistema de quintes, una injustícia social monstruosa.

Precisament, la qüestió de les quintes centrava la major part de les crítiques, especialment pel fet que l'Estat aconseguia uns ingressos molt

abundants de les persones que podien pagar la seva redempció i evitar ser reclutats. L'any 1890, el preu d'aquesta redempció equivalia, aproximadament, a dos anys de treball com a mestre en un ofici manual, una quantitat inaccessible per a les classes populars. En la gran majoria dels casos, ser reclutat podia suposar la mort: en temps de la guerra de Cuba i Filipines, es calcula que aproximadament nou de cada deu reclutes morien, ja fos per les condicions en què vivien o per l'activitat bèl·lica. A més de causar pànic entre les masses populars, el reclutament també implicava la ruïna econòmica de les famílies.

Una forma típica de lliurar-se d'aquest *impost de sang* era la fugida (emigrar a l'Amèrica llatina), la desertió o, fins i tot, demostrar inhabilitat. També hi havia, però, qui feia negocis amb el reclutament. Des de mitjan segle XIX, hi havia empreses i agents fraudulents dedicats a facilitar la redempció a través de pòlisses d'assegurances o de préstecs. Una altra alternativa que oferien aquestes empreses eren els anomenats substituïts, persones que, per raons econòmiques, es prestaven a substituir els reclutats. No va ser fins a l'època del franquisme que tots els homes, sense cap excepció, van ser obligats a la prestació del servei militar en igualtat de condicions. I ja coneixem els resultats d'aquesta obligatorietat.

Inspecció ciutadana a la base militar de Bétera
-
Arxiu X. Barranco

Alejandro Solalinde: “Les lleis i les institucions s’han d’a

El Pare Solalinde conversant amb un migrant a l'alberg Hermanos del Camino de Oaxaca. - Alberto

A Mèxic, el pare Alejandro Solalinde és el portaveu més important dels drets humans dels migrants i coordinador de la zona sud-oest (Acapulco, Tuxtla Gutiérrez i Oaxaca) de la Dimensió Pastoral de la Mobilitat Humana. Profundament crític cap al govern mexicà, fa un treball permanent de denúncia sobre els segrests, violacions i desaparicions que pateixen les migrants en el seu recorregut cap als Estats Units. També és coordinador de l'alberg Hermanos del Camino, a Ixtepec (Oaxaca). L'alberg és al costat de les vies del tren de càrrega anomenat *La Bestia*, que és utilitzat per les migrants per travessar el país. L'alberg ofereix un lloc on dormir i menjar calent als homes, les dones i la mainada i també orientació per presentar denúncies en cas que hagin estat víctimes d'algun tipus de violència durant el camí. El pare viu a l'alberg, en una petita habitació que també utilitza com a despatx.

Adriana Jarrín Morán
entrevista@setmanaridirecta.info

Quant temps fa que treballes amb immigrants?

Fa gairebé sis anys. L'alberg es va obrir el 26 de febrer de 2007.

Què et va motivar a treballar amb immigrants?

El fet de veure que eren com ovelles sense pastor, que ningú no treballava per a ells. Un dia vaig crear les vies del tren i vaig mirar uns carros plataforma que estaven plens de migrants, em va impressionar moltíssim. Després, vaig saber que no havien dormit ni menjat, que necessitaven aigua i que no es movien del tren en què havien viatjat durant dotze hores; una cosa terrible!

-

“Es va perdre el control i ara es pot fer qualsevol cosa amb els migrants, vius o morts, sencers o en parts”

-

Com ha estat la transformació de la migració en el temps?

Les agressions han anat de menys a més. Al principi, els veien passar i els donaven aigua; amb el temps, es van adonar que podien vendre'ls coses i que alguns podien pagar-les. Llavors, van veure que, si portaven diners, els podien prendre, robar-los o extorsionant-los i, després, segrestant-los... i es va perdre el control. Ara es pot fer qualsevol cosa amb ells, vius o morts, sencers o en parts.

Com funcionen les xarxes de segrests?

Les màfies marquen les seves víctimes, hi ha algú amb un mòbil que els monitoritza i, quan arriben al lloc on els coopten, els porten a les anomenades *casas de seguretat* i, des d'allà, els reparteixen per tota la indústria: tràfic per explotació sexual o laboral, tràfic de drogues, tràfic d'òrgans. Aquí, en tenen per a tot. Perdó per la comparació, no vull ser ofensiu, però és com una vaca que entra al *rastro* (escorçador) i s'han d'aprofitar totes les seves parts. Del migrant, tot és aprofitable. Es diuen segrests, però és més cruel. Quan es diu segrest, la gent pensa que la mercaderia és la llibertat; que es paga i deixen anar la persona. Però aquí no és així; aquí, paguen i moltes vegades els maten si tenen comandes d'òrgans o si es van passar amb la tortura. Darrere del tràfic d'òrgans, hi ha una estructura mèdica còmplice, es necessita personal capacitada, equip sofisticat i una xarxa de distribució immediata al mercat. Com que hi ha tantes víctimes, tenen tècniques per fer-les desaparèixer i que no hi hagi acumulació de cadàvers. Una de les formes és esquarterar-los i posar-los en recipients de 200 litres amb dièsel fins que es consumeixen; també els llencen a pous i fosses i, a d'altres, els llencen àcid per fer desaparèixer el cos del delictiu.

Qui forma part d'aquesta xarxa de violència?

En un Mèxic tan corrupte on la impunitat és el que preval no és difícil suposar que hi ha complicitat per part de les autoritats en els tres nivells de govern (municipal, estatal i federal). No és possible que el narcotràfic, la delinqüència organitzada i la indústria de l'explotació del migrant hagin crescut sense la complicitat del govern i de les corporacions policiaques. Els *Zetas* i un comandant de la policia nacional, municipal o estatal són del mateix grup delictiu, no hi ha diferència entre un ministeri públic o un jutge, són part de la mateixa màfia, es tapen els uns als altres.

Adaptar als drets humans”

Per què has passat de participar a l'Església a l'activisme polític?

Em considero un defensor dels drets humans de les migrants i no un activista. Sense proposar-m'ho, la meua veu és escoltada i tinc l'oportunitat de ficar-me a tots els espais i tractar amb persones de tots els nivells. Això m'ha servit per acostar la proposta de Crist. Crist no té doctrines, no té rotllos, no proposa idees ni promou religions, ell busca una transformació de la realitat a través de la justícia, el respecte a la vida, les oportunitats i la igualtat.

Quines demandes tens cap al govern?

Les institucions estan en crisi, corrompudes i infiltrades i la majoria de les lleis i institucions van néixer i operen des que no existia la consciència dels drets humans. Avui, tot això s'ha d'adaptar als drets humans, que són l'eix fonamental de tota política pública i de tota institució que es preï. La nostra proposta és ajudar a fer aquesta transició, però també a crear unes altres estructures que parteixin d'aquest fonament i que respectin la dignitat de les persones i els seus drets per sobre de tot.

Has rebut agressions i has estat empresonat per la feina que exerceixes.

M'han colpejat, m'han arrestat i fins i tot han volgut cremar-me. La lluita ha estat molt important. El governador es va unir amb els presidents municipals, amb el primer per no deixar que posés l'alberg i amb el segon per muntar-lo ells en comptes de jo. Vaig ser detingut quan vam descobrir el sisè segrest massiu. Un excomandant de la policia ministerial, Javier López Luna *El Machín*, era el cervell dels segrestos. Ell va dirigir el segrest del matí del 10 de gener de 2007, segons testimonien els seus mateixos policies. També hi van participar Pedro Flores Narváez (comandant de la policia municipal) i Felipe Girún Villalba. Amb la complicitat dels Zetas, dos germans, Jordi i Aricsa, taxistes de Tamaulipas, maquinistes i maras d'Hondures. *El Xinès* va ser el que em va amenaçar de disparar-me un tret al front. Quan vaig descobrir això em van colpejar, com a tots els altres, em van empenyer cap a la camioneta, em van ficar a

la presó i, a partir d'aquí, la fustigació va ser constant. Han volgut treure l'alberg de mil maneres, però no han pogut. Al contrari, cada vegada que ho fan, ajuden a visibilitzar més la nostra vulnerabilitat, cada dia hi ha més reflectors que ens protegeixen. Ells són els que m'han fet famós perquè no han cessat les amenaces i els atacs.

— *“La violència continuarà i s'aguditzarà de cara el 2012 (eleccions presidencials) perquè hi ha un litigi descarat i una lluita pel poder”*

Com veu la migració enmig de l'escalada de la violència a Mèxic?

Tot sembla indicar que els càrtels estan intensificant la seva lluita, especialment aquí —Ixtepe— perquè aquesta terra encara no pertany a cap càrtel. Nosaltres no hem deixat que s'hi assentint gràcies a la denúncia contínua, però, a escala nacional, estem interferint interessos econòmics i geopolítics. La violència continuarà i s'aguditzarà de cara el 2012 (eleccions presidencials) perquè hi ha un litigi descarat i una lluita pel poder. En tot això, hi ha un actor importantíssim que definirà les coses: el poble. El podem titllar de deixat, descuidat, sotmès, submís i passiu, però, quan ha volgut, ha actuat. Jo crec en els valors d'aquest Mèxic i crec que els traurà el 2012. Que no hi hagi dubtes per tal que no hi hagi una societat polaritzada, perquè parlar de polarització és parlar de sang.

Quin és el perfil de migrant que passa per l'alberg?

Els fluxos migratoris són molt complexos i han variat; des dels que no deien res perquè eren il·legals fins al migrant actual, que reclama els drets humans i posa una denúncia. Els guatemalencs, un 60% o més dels quals són indígenes, no tenen molta seguretat ni confiança en un lloc de cultura

diferent i en zones de trànsit perilloses. A ells, els fan el que volen i difícilment es defensen. Els hondurenyos són humils, pobres, però se saben defensar una mica més; lamentablement, per la seva situació de pobresa, els han enrolat en el crim organitzat. Pel que fa als salvadorencs, trobem des del ciutadà migrant comú fins a d'altres que són maras, tots ells vènen ferits per una guerra de fa divuit anys. Són treballadors, menys propensos a ficar-se en assumptes il·lícits perquè, de fet, vènen fugint d'això. Els nicaragüencs tenen un sentit més elevat de la seva dignitat, són molt lluitadors. Tots tenen com a denominador comú els problemes familiars, econòmics i fins i tot polítics. Aquí tenim persones que estan demanant asil, no refugi, perquè el seu agressor és l'Estat.

El problema de fons és la pobresa?

No és només això, és un problema sistèmic, estructural. El sistema neoliberal capitalista no dóna per més i està provocant aquests èxodes. Si hi hagués oportunitats, no només per subsistir sinó també per desenvolupar-se, no marxarien dels seus llocs d'origen i encara menys exposarien i arriscarien la seva vida durant el camí. Hi ha problemes socials, seqüeles de la guerra a El Salvador i Nicaragua. Hi ha molta corrupció. L'Estat no s'ha esforçat prou per aprofitar els recursos i invertir en la gent creant llocs de treball. Aquest problema és regional i s'han de donar solucions regionals. L'Amèrica Central, el Carib, Mèxic, els EUA i el Canadà han de trobar una solució regional.

L'alberg que vostè dirigeix és especialment obert pel que fa a espais i normativa.

És una idea de servei; aquí hi ha d'haver un ordre, però no un ordre que oprimeixi. Acceptem les persones tal com són: amb problemes d'alcohol, però que no s'emborratxin aquí; amb problemes de drogues, però no drogades; amb un passat més negre que la meua vida, però que no vinguin a fer mal als altres. Aquí no es demanen cartes de bona conducta a ningú, però sí que han de saber viure amb respecte i tolerància vers els altres perquè, si ja els molesten durant el camí, no puc acceptar que aquí també els molestin.

Més de 50.000 segrests en tres anys

La massacre de 72 migrants a Tamaulipas (nord de Mèxic) l'agost de 2010 va treure a la llum una veritable indústria d'extorsió, segrest, tràfic d'òrgans i assassins que explota les migrants que creuen aquest país rumb als Estats Units. Amnistia Internacional calcula que sis de cada deu dones i nens són violades durant el camí per part de delinqüents i funcionaris de l'Estat. Segons dades de la Comissió Nacional de Drets Humans de Mèxic, durant els últims tres anys, més de 50.000 migrants haurien estat segrestades, encara que reconeix que és una xifra “de mínims” perquè molts dels casos no són denunciats.

La Bestia és el nom que rep el tren de càrrega utilitzat per les persones migrants per travessar el país. Durant el seu trajecte, les bandes delinqüents —especialment els *Zetas*—, operen en connivència amb la policia. Als atacs,

s'hi afegeixen els accidents mortals i les mutilacions de les persones que salten del tren per intentar escapar dels delinqüents.

L'abril de 2011, el Senat i la cambra de diputats van aprovar una nova llei de migració, segons la qual s'atorgarà un permís de 180 dies per transitar pel país (article 2) a les migrants centreamericanes. Aquesta mesura facilitaria la circulació de les migrants en transport regular i evitaria la utilització del tren de càrrega, cosa que reduiria l'exposició a actes delictius. No obstant això, fins ara, no s'ha regulat el procediment per aplicar l'article. Els moviments en defensa dels drets humans, per la seva banda, han criticat la llei perquè permet la intervenció de la policia en temes migratoris en casos de “seguretat nacional”, cosa que vincula la migració amb la delinqüència i perpetua l'exposició de les migrants als abusos de la policia.

El tren en el que viatgen centenars de migrants del sud al nord de Mèxic (*La Bestia*) és conegut pels atracaments i segrestos que es registren

— Irineo Mújica

Dipòsit, devolució i retorn

Alemanya recupera el 98,5% dels envasos, l'Estat espanyol, només el 30%. El primer aplica un sistema de dipòsit, devolució i retorn (SDDR), és a dir, els envasos inclouen un recàrrec econòmic que la clientela recupera quan els retorna o els recicla correctament. L'associació Retorna, integrada per agents soci-

als, empreses, ONG ambientals i institucions, s'emmarca dins una estratègia residu zero i promou la recuperació i el màxim reciclatge de residus i l'envàs reutilitzable a l'Estat. Una de les iniciatives és implantar el SDDR d'envasos de begudes, que ja s'aplica a altres països i és més econòmic, ecològic i just.

Fundació Quepo

Gemma Garcia
quadernsdillacrua@setmanaridirecta.info

Fins els anys 80, els camions que portaven la gasosa s'emportaven els envasos buits. El mateix succeïa amb el sífó, les cerveses o les garrafes d'aigua. El sistema de dipòsit funcionava i els consumidors i consumidoras recuperaven un recàrrec quan entregaven l'envàs. A mitjans dels anys 80, es produeix un creixement molt pronunciat dels residus amb la sortida al mercat dels envasos d'un sol ús i el consum d'envasos augmenta un 45%. L'associació Retorna atribueix aquest creixement a tres motius: el canvi dels productes a granel pels envasats, la substitució del envasos reutilitzables pels d'uns sol ús i un augment del consum d'aigua, refrescos, cervesa i sucus envasats. Cada any, l'Estat espanyol llença 18.000 milions d'envasos al mercat, però tan sols en recupera el 30%.

Retorna aposta per un sistema de retorn dels envasos de begudes d'un sol ús on el consumidor participi en el procés de recuperació i el cost de la

gestió dels envasos l'assumeixi íntegrament l'empresa fabricant. S'anomena sistema de dipòsit, devolució i retorn (SDDR) i ja funciona a d'altres països com Alemanya, els Països Baixos, Finlàndia, Dinamarca i alguns estats dels Estats Units. Les productores paguen un dipòsit a l'operadora del sistema per cada envàs que posen al mercat, els comerços paguen el preu del producte

El 70% dels envasos que no es recuperen van a parar a abocadors, incineradores o espais públics com carrers, places o platges

més el dipòsit i cobren a les consumidoras per l'envàs a l'hora de la compra. Només es reemborsa íntegrament el dipòsit a les consumidoras que retornen el residu. A través de la lectura d'un codi de barres, l'operadora del sistema retorna als comerços el que han pagat a les consumidoras i s'enca-

rrega de gestionar la logística dels envasos. Retorna remarca que es tracta d'un sistema paral·lel a l'actual sistema integral de gestió (SIG), ja que només està destinat als envasos de begudes. Hi ha multitud de recipients que no estan inclosos en el SDDR, com les llaunes de conserves, els envasos de productes lactis, licors i vins o les safates de plàstic.

Avantatges

El 70% dels envasos que no es recuperen van a parar a abocadors, incineradores o espais públics com carrers, places o platges. Amb la conscienciació ambiental implícita que comporta el SDDR, s'aconseguirien uns paisatges més nets i amb menys contaminació, ja que hi hauria un increment del retorn. Reduir els residus que s'han de gestionar comporta menys costos de recollida i neteja i, per tant, un estalvi municipal, però alhora genera llocs de treball estables. A més, la metodologia fa que el material que arriba a la planta de reciclatge tingui una gran puresa. Els residus es converteixen en matèria prima i, per tant, hi ha una reducció de

les emissions de CO₂ i del flux cap als abocaments i la incineració.

A l'Estat espanyol, existeixen 149 abocadors controlats i deu plantes incineradores, que impliquen uns impactes ambientals i per la salut prou importants. Els abocadors contamineen el sòl i les aigües subterrànies i emeten gasos contaminants i d'efecte hivernacle. Segons un estudi de Greenpeace, "malgrat que la tecnologia de les noves plantes d'incineració permet reduir les emissions d'algunes substàncies químiques, no s'ha aconseguit eliminar-les en la seva totalitat, així com tampoc han desaparegut d'altres residus procedents de la incineració". Alhora, el pes i el volum dels residus originals tan sols es redueix un 45%.

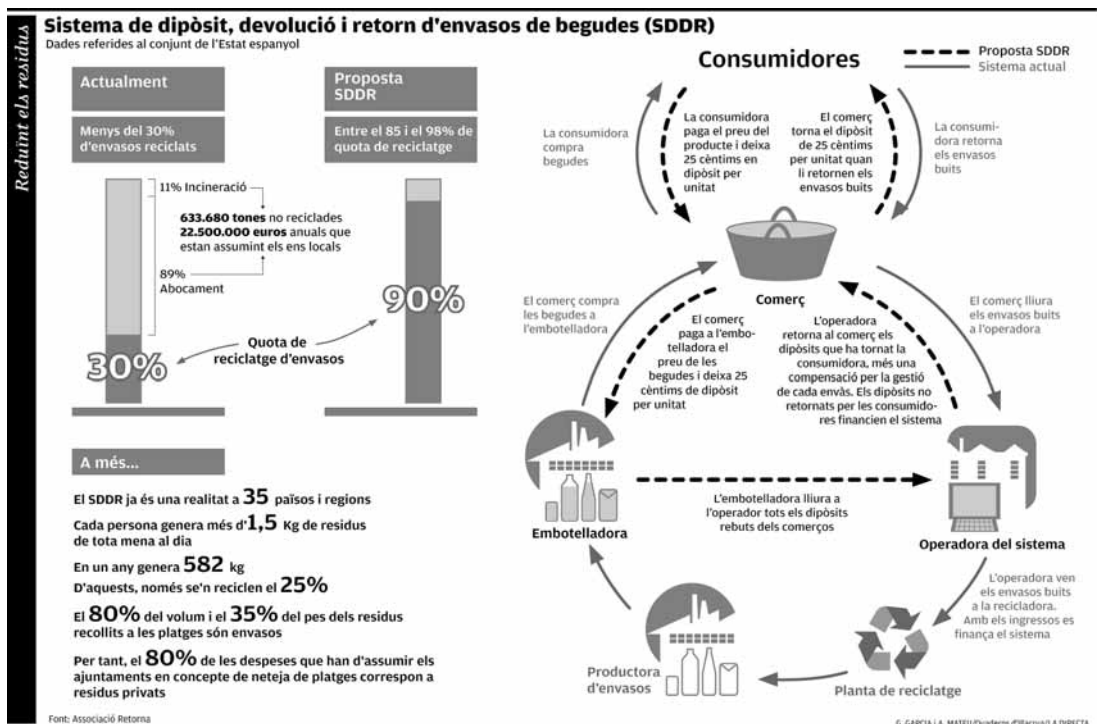
Qui contamina, paga?

Amb el sistema actual, la productora només paga per aquells residus dipositats al contenidor groc. Retorna denuncia que tan sols el 30% de la totalitat dels envasos que consumim acaben al contenidor groc; la resta, el 70%, acaba al contenidor de rebuig o al nostre entorn. Per tant, la major part dels

El marc legislatiu

El congrés va aprovar la llei de residus el mes de març d'enguany. Finalment –i malgrat la insistència de Retorna–, el govern de l'Estat espanyol no implanta un sistema de

dipòsit, devolució i retorn (SDDR) d'envasos de begudes. La llei recull l'opció d'implantar el SDDR en un futur, però no inclou la seva obligatorietat.

costos de la gestió i el tractament d'envasos recauen sobre els municipis. En definitiva, a través dels impostos es paga el 70% del cost de la gestió d'envasos. Des de Retorna subratllen que, amb el sistema actual, "s'incompleix el principi de responsabilitat de la productora, a més de representar un malbaratament de recursos econòmics per part dels ens locals". El coordinador d'estudis tècnics de Retorna, Víctor Mitjans, explica que "part del negoci dels productors d'envasos ve d'externalitzar els costos de gestió de residus". Amb el SDDR, aquestes despeses s'internalitzen. Per a la seva implantació general a l'Estat espanyol, es necessitarien uns 30.000 punts de dipòsit automàtic d'envasos situats a grans superfícies. D'aquesta manera, es maximitzaria l'eficàcia del sistema, amb una recollida de gairebé el 100% dels envasos, i l'eficiència, amb un màxim reciclat a un cost menor. Víctor Mitjans assegura que amb un sistema de retorn per a begudes, el 20% d'envasos lleugers (del contenidor groc) i el 40% dels envasos dels contenidors verds es recuperarien.

Qui forma Retorna

El Gremi de la Recuperació de Catalunya, les Comisiones Obreras (CCOO), Confederación de Consumidores y Usuarios (CECU), Asociación Española de Recuperadores de Economía Social y Solidaria (AERESS), Amigos de la Tierra, Centre d'Ecologia i Projectes Alternatius, Deutsche Umwelthilfe E.v

(Ajuda Ambiental Alemanya), Ecològistes en Acció, Federació Ecològistes de Catalunya, Forest Stewardship Council (FSC Espanya), Fundació Catalana per la Prevenció de Residus i el Consum Responsable, Fundació Global Nature, Greenpeace, REAS, Verdegàia, Vertidos Cero.

La desembocadura

FOTOGRAFIA: Javier Guñales Gutiérrez

De pressa, de pressa. Tot va ràpid, tal com s'aprecia en la imatge de contrastos, ja clàssica, de l'artèria comercial del Portal de l'Àngel. Aquesta via, avui profusament pavimentada, durant l'Edat Mitjana era ocupada per una riera que desembocava a la Rambla, on conflúen les aigües residuals i fèdides que baixaven de la ciutat, expliquen els cronistes de l'època. Actualment, pel carrer de vianants, hi flueix la mercaderia a velocitat de creuer, tot i que hi ha algunes illes on el temps passa més a poc a poc. És el cas de la noia que ocupa el centre de la imatge, immòbil al voltant d'un laberint d'ombres, roba de marca i reflexos *prêt-à-porter* dels aparadors del voltant. És el que he sentit anomenar com a *nova pobresa*, que té moltes cares però que es fa més evident si ens situem en un dels punts neuràlgics del consumisme a Barcelona.

Darrere de cadascuna d'aquestes persones, hi ha un o més mons de situacions i vivències, uns matisos que s'esmunyen entre els dits de les fredes xifres estadístiques que periòdicament llegim als mitjans de comunicació sobre

sense sostre, desnonaments, atur... És una acumulació de dades que afegeixen més elements a l'olla de la crisi econòmica dels últims quatre o cinc anys, amb l'afegit del descontentament de moltes persones. El problema és que ens hem anat acostumant a veure aquest tipus de contrastos, els acceptem com si fossin la cosa més natural del món, fa molt temps que ens han anat modelant així. El corrent de la fotografia va cap a baix, buscant una mena de desembocadura o *photo-finish*, però la mirada de la noia s'encara en diagonal, cap a un horitzó que no està perdut, ni de bon tros. Quan rebenti la bombolla, ens haurem d'acostumar a viure amb menys i a repartir-nos millor les coses. A aquestes alçades, dir això sembla una obvietat insultant. De fet, ho he llegit a uns quants llocs i també recordo converses amb arguments semblants. Però fóra bo que, enmig de la velocitat i les imatges mogudes, ens guardéssim un bon moment per reflexionar-hi.

Carles Masjà

, observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info

TELEVISIÓ

Obren un expedient a unes treballadores de TV1 per mostrar un mapa d'Euskal Herria

El programa de tertúlia política de la televisió pública estatal *TV1 59 segundos* va convidar el president del PP a la *Comunitat Autònoma Basca* (CAB), Antonio Basagoiti, al seu plató el dia 1 de juny. Durant el transcurs de l'emissió, la gran pantalla situada darrere la taula dels oradors va visualitzar el mapa geogràfic d'Euskal Herria omplert amb la ikurriña en diversos moments. Dies després, el PP va enviar una queixa formal a Ràdio Televisió Espanyola (RTVE) pel que qualificaven com un fet "gravíssim" i el dirigent de la corporació -pressionat pels consellers de RTVE nomenats a proposta del PP- va respondre ordenant l'obertura d'un expedient a totes aquelles treballadores que tinguessin relació amb l'aparició de la imatge. Posteriorment, en una nova edició del mateix programa, la presentadora va demanar disculpes públicament pels fets i va afirmar: "La setmana passada, vam emetre per error un mapa del País Basc que incloïa territoris que, evidentment, no formen part d'aquesta comunitat autònoma". DAVID BOU

RÀDIO

La plantilla de Catalunya Ràdio accepta rebaixar-se el salari per reduir el dèficit

La plantilla de treballadores de TV3 i Catalunya Ràdio va votar, a finals del mes passat, a favor i en contra -respectivament- de la proposta de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (CCMA) de retallada del salari per disminuir la despesa, reduir el dèficit i evitar els acomiadaments que la CCMA qualificava com a "inevitables si no s'acceptaven aquestes mesures" (DIRECTA 230). Tot i que, inicialment, la plantilla de Catalunya Ràdio va rebutjar la mesura, després de rebre pressions de la direcció, de l'inici d'elaboració dels plans de reducció de personal i de la modificació d'alguns aspectes de la proposta anterior, les treballadores van aprovar la proposta. La votació va comptar amb la participació de quasi el 90% del personal; un 66% dels vots van ser a favor i un 26% en contra. D.B.

MITJANS ALTERNATIU

Un repàs als mitjans que ens ofereixen una altra mirada

El darrer número de la revista *Capçalera*, el del mes d'abril (número 151), ens ofereix un reportatge de sis pàgines centrat en els mitjans de comunicació alternatius i anticapitalistes que existeixen i treballen a Catalunya. La publicació del Col·legi de Periodistes parla dels diaris, les revis-

tes, les ràdios, les televisions i les webs que es desmarquen del sistema establert pels mitjans comercials i que giren al voltant de línies editorials centrades en l'ecologia, l'esquerra independentista, l'anarcosindicalisme, el moviment llibertari o, simplement, l'anticapitalisme. El text dedica un bon espai

a parlar de la *DIRECTA* i *Illacrua*, però també esmenta altres diaris com *Diagonal*, *El Pèsol Negre*, *L'Heura*, *Solidaridad Obrera* o *Catalunya*. També fa referència a revistes com *Opcions*, *Polèmica*, *Etcètera*, *Al margen*, *Sin Permiso*, *Viento Sur*, *Mientras tanto*, *Papeles*, *Viejo Topo*, *The Ecologist*, *El*

Ecologista, *Ecologia Política*, *Agricultura*, *Ecohabitar* o *Rehabitar*. En el terreny de les publicacions impreses de barri, esmenta *La Burxa* o *Masala*. De la xarxa, destaca *Indymedia*, *La Haine*, *Enfoquant*, *El Insurgente*, *A las barricadas*, *Kaos en la red* o *Rebelión*. De l'àmbit audiovisual, recull

les ràdios lliures *Contrabanda*, *Pica*, *Bronka*, *Línea 4*, *RSK*, *Trama*, *Kaos*, *Ràdio 90* i *Ràdio Bala* i les televisions *Okupem les ones* i *Sants TV*. El reportatge, que s'allarga sis pàgines, es pot llegir a l'adreça <http://www.periodistes.org/node/38649>. XAVI MARTÍ

PERIODISME

Com treballes?

Treballo amb un contracte d'obra i servei sense data de finalització i on consta 'de dilluns a diumenge' (...) amb canvis de contracte i liquidacions continuades que fan que hi hagi redactors que no han tingut un dia de festa durant onze mesos seguits". "No se substitueixen les baixes per molt llargues que siguin i, si algú marxa, ja no es cobreix la plaça. Els altres treballadors han de carregar amb un excés de feina". "Feia una feina fixa en un diari digital, amb un

horari marcat i l'obligació d'anar a la redacció, però se'm pagava com si fossin *col·laboracions*, sense cotitzar i sense dret de vacances, d'indemnització o altres luxes".

Aquests testimonis anònims han estat recollits al fòrum obert de la web del Sindicat de Periodistes de Catalunya (SPC) i representen un reflex de l'estat actual de la professió al nostre país, dominada per la precarietat, la inseguretat, els fraus contractuals i els salaris baixos. Una situació que, com es

diu en un dels comentaris, "si bé és anterior a la crisi, aquesta l'ha agreujada", amb les reduccions de plantilles, els ERO i les retallades salarials, en un context de por i individualisme.

"Els gerents han pres el poder a les redaccions i en temes de contractacions i no els importa si el producte informatiu és de qualitat. La finalitat és que l'empresa no tingui pèrdues, encara que hagin de sacrificar els continguts i la qualitat", assegura Fabián Nevado, assessor

laboral del SPC i autor de la ponència *La crisi als mitjans: Precarietat laboral i desinformació*, presentada a la tercera Assemblea de Periodistes del dissabte 4 de juny. Per Nevado, les periodistes estan pagant per unes decisions empresarials de les quals "no són responsables", ja que molts d'aquests deutes "són provocats pel deliri expansionista" de les corporacions. A més, els mitjans s'han adaptat molt malament als canvis digitals i la majoria de direccions no han entès que "la saturació

informativa i l'atomització que s'ha produït només es pot combatre amb una aposta per la qualitat".

Per contrarestar la situació actual, l'Assemblea va fer una crida a "l'organització conjunta dels periodistes en defensa de la seva professió i els seus drets" i va demanar als sindicats que actualitzin el seu missatge i la seva actuació: "Han de renovar la seva lluita amb les noves realitats laborals i professionals del periodisme". JOAN CANELA

FREQUÈNCIES LLIURES

Ràdio Bronka 104.5FM (també 96.6FM de 00h. a 14h.) Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV (només web) Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio RSK 107.1FM Nou Barris (Barcelona) www.radiorsk.info | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canangladajove.terrassa.net | Postscriptum Radio (només per internet) Terrassa www.postscriptumradio.org | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.wordpress.com | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Ràdio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Radio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org

Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Sants TV <http://sants.tv> | Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

Selecció d'alguns programes de LaTele. Podeu consultar la graella sencera o veure tots els vídeos a www.latele.cat. Emetem des de Plaça Espanya fins a Sant Pol de Mar al CANAL 37 DE LA TDT. Resintonitza la teva tele per trobar-nos! CADA NIT A PARTIR DE LES 20H30 NOUS PROGRAMES!

DILLUNS: 22h. L'Entrevista
DIMARTS: 22h. Docu...mental&Gènere
DIMECRES: 21:30h. Programa d'Horitzo TV

DIJOUS: 22h. Y tu qué miras gilipollas?
El programa de punk de LaTele
DIVENDRES: 21h. Programa de l'aigua

DISSABTE: 21h. La Xerrada
DIUMENGE: 23h. Zientzia i Zpirtu.

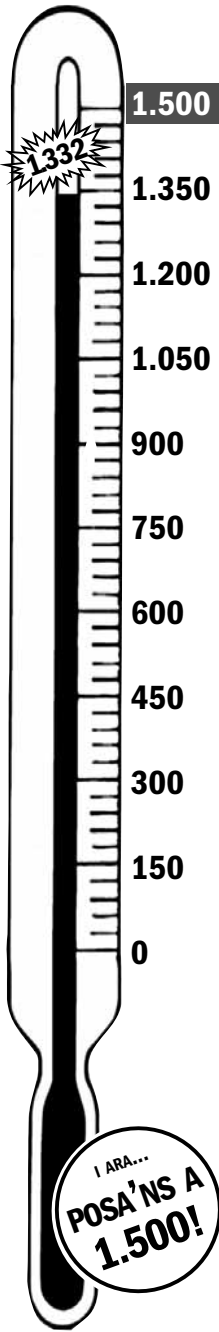

Kasba music
ON LA MÚSICA S'ALLUNYA DELS DINERS
WWW.KASBAMUSIC.COM

, espai directa

SUBSCRIPTÒMETRE

Expo d'il·lustracions de la DIRECTA
Dissabte 18 de juny inauguració a les 20h. al
Casal Popular de Granollers l'Esquerda

carrer Enric Prat de la Riba núm. 31 · www.esquerda.org

SI VOLEU PORTAR L'EXPOSICIÓ
A ALGUN LOCAL, ATENEU,
CASAL, CENTRE CÍVIC, etc.
POSEU-VOS EN CONTACTE AMB NOSALTRES A:
directa@setmanaridirecta.info

Dissabte 18 de juny de 2011

IL·LUSTRACIÓ

Il·lustració de premsa

El Setmanari de Comunicació Directa fa 5 anys que és un mitjà de comunicació que informa des de i per als moviments socials amb l'objectiu d'acostar totes les realitats d'una forma eficient a la societat. A la mateixa tasca s'hi han sumat els il·lustradors i il·lustradores que posen imatges als reportatges, articles i campanyes que el mitjà ha engegat. En aquesta exposició podrem veure la feina feta per moltes d'elles.

- 20:00 h** Inauguració de l'exposició Il·lustració Directa amb un membre de la corresponsalia del Vallès Oriental i un dels dibuixants del setmanari.
- 21:30 h** Sopar de tapes populars.
El sopar costarà 5 euros i els beneficis aniran pel Setmanari de Comunicació Directa.
- 22:00 h** Concert amb el Comitè de Salut Pública.
- 23:00 h** Nit Combativa pel Setmanari de Comunicació Directa: música enlaunada i videoprojeccions contra el capitalisme.

L'esquerda
 Casal Popular de Granollers
 C. Enric Prat de la Riba, 31 · Granollers
www.esquerda.org

PUNTS DE VENDA:

BARCELONA. LES CORTS: Copisteria Facultat de Biologia UB | Copisteria Facultat de Física i Química UB | Llibreria l'Economista Facultat d'Economia UB. **GRÀCIA:** Llibreria Aldarull · Martínez de la Rosa, 57 | Cap i Cua · Torrent de l'Olla, 99 | Infoespai · Plaça del Sol, 19 | Taifa-Verdi, 12 | Papereria Cercles · Bailen 201 | Quiosc Punt i Coma · Guillem Tell, 29 | Estanc-Roselló amb Castillejos. **EXAMPLE:** Quiosc Manu · Nàpols-Roselló. **CLOT:** El Brot (La Fari-nera) · Gran Via, 837 | CSO La Revoltosa · Rogent, 82. **SANT ANDREU:** Bar La Lira · Coroleu, 15 | Quiosc Comerç · Plaça Comerç | Quiosc Rambla · Fabra i Puig, 10 | Trèvol · Portugal, 22 | Ateneu Llibertari del Palomar · Coroleu, 82. **NOU BARRIS:** Ateneu Popular de 9 Barris · Portlligat, 11-15 | Can Basté · Passeig Fabra i Puig, 274 | Casal de Joves de la Guineueta · Pl. ca n'Ensenya, 4. **CIUTAT VELLA:** AQUENI · Méndez Núñez, 1 principal | Xarxa Consum Solidari · Pl. Sant Agustí Vell, 15 | El Lokal · Cera, 1 bis | La Rosa de Foc · Joaquín Costa, 34 | Quiosc Colom · Rambles | Quiosc Tallers · Rambles | Quiosc Canaletes · Rambles. **SANTS:** Centre Social de Sants · Olzinelles, 30 | Espai Obert · Violant d'Hongria, 71 | La Ciutat Invisible · Riego, 35 | Terra d'Escudella · Premià, 20 | Teteria Malea · Riego, 16 | Quiosc · Plaça del Setge de 1714. **POBLENOU:** Llibreria Etcètera · Llull, 203. **BELLATERRA:** Quiosc de Ciències de la Comuni-cació. **BERGÀ:** Llibreria La Mafalda · Plaça Vila-domat, 21. **BISBAL D'EMPORDÀ:** Llibreria L'Espira-l · Ample, 4 | Llibreria La Siglantana · Av. La Aigueta, 128. **CALDES DE MONTBUI:** Centre Ate-neu Democràtic i Progressista · Corredossos de baix, 1 | Quiosc del Caprabo · Av. Pi i Margall, 183 | Papereria Can Rosell · Av. Josep Fontcu-bertha, 118. **CARDEDEU:** Quiosc del Centre · Ctra. de Canoves, 4. **CORBERA DE LLOBREGAT:** Llibre-ria el Llapis · Sant Antoni, 20 | Llibreria Cor-bera · Pg dels Arbres, 4. **ESPLUGUES DE LLOBRE-GAT:** Ubud Artesania · Mestre Joaquim Roca, 22. **GIRONA:** Llibreria 22 · Hortes, 22 | Llibreria Les Voltes · Plaça del Vi, 2 | La Màquia · Vern, 15. | Quiosc · Plaça Catalunya. **GRANOLLERS:** Llibre-ria La Gralla · Plaça dels Cabrats, 5 | Anònims · Miquel Ricomà, 57 | El Racó Ecològic · Roger de Flor, 85. **LA PALMA DE CERVELLÓ:** Estanc La Palma · Av. Catalunya, 31. **L'HOSPITALET DE LLO-BREGAT:** Quiosc Montserrat · Pl. Mare de Déu de Montserrat | Quiosc · Plaça del Repartidor. **LLEIDA:** Ateneu La Maranya · Parc, 13 | Quiosc Discom · Alfred Perenyà, 64 | Espai Funàtic · Pi i Margall, 26. **MATARÓ:** Llibreria Robafaves · Nou, 9. **MANRESA:** Moe's · Joc de la Pilota, 9 | Quiosc Arroniz · Avinguda de les Bases, 31. **MOLINS DE REI:** Comerç Just · Mercat Municipal | Llibreria Barba · Rafael Casanova, 45 | Llibre-ria Bordas · Major, 95. **PALMA DE MALLORCA:** Bar Es Pinzell · Caputxines 13. **EL PRAT DE LLO-BREGAT:** Quiosc Piscis · Avinguda Montserrat, 45. **RIBES DEL GARRAF:** Llibreria Galbaldà · Plaça de la Font, 2. **SABADELL:** Can Capablanca · Comte Jofre 30. **SANTA COLOMA DE GRAMENET:** Associació Cultural Popular Aramateix · Montserrat 3. | La Krida · Sicília, 97. | Llibreria Distriuyves · Sant Ramon, 22. **SANT BOI DE LLO-BREGAT:** Ateneu Santboià · Av. Maria Girona, 2. **SANT FELIU DE LLOBREGAT:** Teteria Índia · Jacint Verdaguer, 9 | Ateneu Sanfeliuenc · Vidal i Ribas, 23. **SANT JOAN DESPI:** Kiosk Dot · Pg. Canal s/n amb Av. Barcelona. **LA SEU D'URGELL:** Llibreria La Llibreria · Sant Ot, 1. **SOLSONA:** Lli-breria Cal Dach · Sant Miquel, 5. **TARRAGONA:** CGT Tarragona · Rambla Nova, 97-99, 2n pis. **TÀRRAGA:** Fem cadena · Av. Raval del Carme, 81. **TERRASSA:** L'Estapera · de Baix, 14. **VALÈNCIA:** Café Tendur · Historiadora Sílvia Romeu, 6 | Lli-breria Sahiri · Danzas, 5 | Bar Terra · Baró de Sant Petri, 9 | Sodepau · Carnissers 8. **VILADE-CANS:** CSO Els Timbres · Av. de la Generalitat, 27 | Llibreria Els Nou Rals · Sant Joan, 19. **VILA-FRANCA DEL PENEDÈS:** La Fornal · Sant Julià, 20.

Per una comunicació lliure...

T'hi apuntes?

Avancem juntes!!

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

ISLÀNDIA · EL BANC MÉS ANTIC DE L'ILLA RECOMPENSARÀ LES CLIENTES DESPRÉS DE RECONÈIXER ELS SEUS EXCESSOS

La revolució víking activa la democràcia directa a Islàndia

Àlex Romaguera
Barcelona

Landsbankinn és el banc més antic d'Islàndia i el segon en importància. Tres anys després de ser intervingut pel govern estatal, la setmana passada, va anunciar que compensarà la seva clientela pel rescat financer que va rebre. El seu compromís consisteix a posar en funcionament tres fórmules destinades a reduir el deute que, segons gent experta, beneficiaran entre 60.000 i 70.000 persones, incloent famílies endeutades pel fet d'haver contret alguna hipoteca. Així mateix i en virtut de "la responsabilitat social i les bones pràctiques de la població", el Landsbankinn retornarà de manera automàtica el 20% dels interessos imposats entre el 31 de desembre de 2008 i l'1 de juny d'enguany. La mesura de l'entitat només s'explica per la resistència de la societat civil a pagar els efectes de l'esclat financer de 2008, quan arran de la fallida del banc nord-americà Lehman Brothers, el Landsbankinn va trobar-se amb un deute de 4.000 milions d'euros que el Regne Unit i Holanda reclamaven per sufragar la inversió d'aquelles *conciutadanes* que operaven a través de l'cesave, una de les filials del banc islandès.

Aquella decisió de la població islandesa, que va motivar una reacció airada de la Comissió Europea i un greu conflicte diplomàtic amb el govern de David Cameron, va posar al descobert la perversió d'un sistema mogut per la cobdícia i l'especulació de béns i serveis. El Landsbankinn, pressionat per la població, ha hagut de reconèixer els excessos de la seva febre bancària, que va generar una inflació desbocada, amb la consegüent devaluació de la corona, la caiguda d'un 15% del Producte Interior Brut (PIB) i l'increment de l'atur fins a nivells mai coneguts a la illa volcànica.

Insubmissió massiva

Fins el cop de timó del Landsbankinn, que podrien secundar altres bancs, han passat 24 mesos des de l'inici d'una revolta que ha posat fre a la dictadura del capital. Mitjançant dues consultes, celebrades els anys 2009 i 2010, la població va expressar la seva negativa a pagar el deute generat per les entitats financeres amb el Regne Unit i Holanda. Primer ho va fer amb el 90% dels vots, fet que va propiciar la derrota de les forces del govern presidit pel

La resposta de la població islandesa contra la crisi estableix un precedent per les lluites d'arreu del continent europeu

conservador Partit de la Independència i el Partit Socialdemòcrata. L'any després, ho va fer amb el 60% dels sufragis i va obviar la campanya del govern que actualment encapçala l'Esquerra Verda, així com la possibilitat que Islàndia quedés fora de la UE o que es trobés davant un litigi als tribunals. Res no va servir, la majoria d'habitants no va donar el vist i plau a l'acord de l'Althing, el Parlament islandès, de sufragar els deliris especulatiu dels banquers. La promesa del govern de renego-

ciar el deute tampoc no va impedir que, després d'una llarga acció pedagògica, la població es plegués a la decisió de reflotar les entitats responsables de l'atur i de l'actual recessió. Les islandeses, davant la incredulitat de la seva classe governant i l'empresariat, van donar una lliçó de fermesa sense parangó a les societats europees del segle XXI.

La insubmissió es va teixir amb unes primeres cassolades i actes de protesta, que es van multiplicar de

forma exponencial. El debat es va escampar entre les 320.000 habitants d'un país que, amb una de les tradicions democràtiques més antigues del continent (el seu parlament data de l'any 980), havia quedat commocionat pels capricis d'una dotzena de banquers i de polítics corruptes. La cohesió social, malgrat les distàncies que ofereix l'orografia, sumada a l'enuig de veure que les receptes neoliberals havien dilapidat l'estat del benestar, van acabar de fer la resta.

Gràcies a l'empoderament de la població islandesa, que el 1996 va aconseguir que l'Althing legislés el matrimoni entre persones del mateix sexe, el primer ministre que dirigiria el país durant el col·lapse bancari de 2008, Geir H. Haarde, aviat s'asseurà als tribunals per un presumpte delictes de negligència greu.

'Crowdsourcing' en xarxa

Quan encara es dirimeixen els efectes del daltabaix financer i s'espera que altres bancs imitin el Landsbankinn, la societat islandesa ha iniciat el procés que conduirà a una nova constitució. Fruit de les demandes dels moviments socials i d'alguns partits d'esquerra, el contingut d'aquest *llibre d'estil* comptarà amb un debat obert i públic, de manera que totes i cadascuna de les 320.000 habitants podran fer suggeriments i comentar-ne l'esborrany a través d'Internet i de les xarxes socials, el que s'anomena mètode del *crowdsourcing* o de *població font*. Una website anirà allotjant la redacció de la nova Carta magna a mesura que les seves clàusules siguin enllestides. Aquestes seran sotmeses a deliberació i a veredictes, mentre el Twitter vomitarà les converses i el Flickr la crònica visual de les sessions. Al seu torn, la web Stjórnlaga ráó serà l'encarregada de retransmetre les jornades de debat en directe i el Youtube oferirà un menú d'entrevistes amb les 25 membres del consell escollit per administrar els continguts. Després d'unes primeres setmanes aplicant aquest sistema interactiu, la xarxa ha brollat de propostes de tota mena, la majoria relatives a l'aprofundiment democràtic, la lluita contra la corrupció, la transparència i l'equitat social. "Els comentaris de la població estant tenint efectes molt positius per fer que, del resultat final, tothom se'n senti partícip i situacions com la crisi no es tornin a repetir", han comentat les membres del consell. La futura constitució islandesa, que substituirà la que es va aprovar després de la independència del país el 1944, certifica un empoderament de la població que ha canviat el paradigma del sistema polític a l'illa. Tant és així que Grècia i l'Estat espanyol, entre d'altres països damnificats pel *crack* financer, comencen a veure Islàndia com el mirall per una sortida justa d'un model antidemocràtic, davant el qual les islandeses han aplicat insubmissió directa i acció col·lectiva.

, roda el món

UGANDA · ES COMENCEN A SENTIR VEUS A FAVOR DELS DRETS DEL HOMOSEXUALS QUE VIUEN AL PAÍS

Una revolta no televisada contra l'augment de preu dels aliments i els combustibles

Roger Suso
Barcelona

La indignació, un fenomen global que traspasa fronteres i continents, també ha estat canalitzada de diverses maneres durant aquest mes de maig històric a Uganda. L'efecte dòmino de les revoltes tunisiana i egípcia ha fet sortir al carrer centenars de milers d'ugandeses per protestar contra el govern, la precarietat, el preu dels aliments i les elevades taxes del combustible –tot i el recent descobriment de petroli al país. Però, mentre les protestes polítiques van guanyant participació, les forces de seguretat es dediquen a reprimir-les i s'enfronten a

Les 'forces de seguretat' reprimeixen les protestes amb gas i armes de foc real

les manifestants tant amb gas lacrimogen com amb armes de foc real, no només a Kampala, la capital de l'Estat, sinó també a Kira Town i altres indrets propers al llac Vitòria i també a la ciutat septentrional de Gulu.

L'esclat de violència va tenir lloc després de la detenció –la quarta d'aquest mes i a punta de pistola– del principal líder de l'oposició, Kizza Besigye, mentre parti-

El govern d'Uganda ha acusat l'oposició d'utilitzar les protestes de la població per desestabilitzar el país

cipava a la cinquena marxa pacífica de mobilitzacions contra el règim del president Yoweri Museveni. Altres membres de partits de l'oposició com Norbert Mao i Olara Otunnu també han estat detinguts. El president Museveni va ser el guanyador de les eleccions generals del febrer passat. Kizza Besigye va ser segon i va encaixar la seva tercera derrota consecutiva contra Museveni. Les eleccions van estar marcades especialment pels enfrontaments violents entre les seguidores dels diferents líders

polítics a Kampala. Besigye afirma que va haver-hi frau electoral. El líder d'Uganda durant els últims 25 anys, Yoweri Museveni, s'ha compromès a acabar amb les protestes i ha dit en repetides ocasions que no serà enderrocat "com Mubarak o Ben Ali". De moment, les mesures no li funcionen.

Des de la seva independència del Regne Unit, el 1962, Uganda ha viscut immersa en presidències paternalistes. Els règims d'Idi Amin i Milton Obote, si van destacar per alguna cosa va ser per la

violació constant dels drets humans, la repressió política i la guerra. El país també es caracteritza per la presència de la guerrilla fonamentalista catòlica Exèrcit de Resistència del Senyor –responsable del segrest de més de 30.000 nens i nenes per fer-les treballar com a soldats o a la prostitució– i per l'activitat de la milícia islamista somali Al-Shabaab, responsable dels atemptats comesos a Kampala durant la transmissió de la final del Mundial de futbol de Sud-àfrica.

Tot i això, Uganda és pionera en la lluita contra la pobresa i l'analfabetisme a l'Àfrica i ha reduït la població que pateix el VIH del 15 al 6% en una dècada. Tanmateix, però, durant aquest més de maig, s'ha confirmat un nou brot del virus letal Ebola a Uganda i el país també ha estat notícia per l'aprovació i la suspensió temporal posterior d'una llei que preveu la cadena perpètua i fins i tot la pena de mort per les persones gais, lesbianes, bisexuals i transsexuals només pel fet de ser-ho, així com penes per organitzacions, mitjans de comunicació o persones que donin suport als drets de les persones LGTB. Tot i la suspensió de la llei, arran de les pressions internacionals, l'homofòbia està molt estesa

L'assassinat d'un activista LGBT ha destapat el poder de les esglésies evangèliques

i segueix present entre la població ugandesa. L'assassinat de l'activista LGBT David Kato, el mes de gener, va destapar el poder de les esglésies evangèliques a l'hora de condicionar la població i l'agenda política del govern. Aquests dies, però, pel carrers del país, els crits d'algunes activistes contra Museveni són proclames contra l'homofòbia.

PORTUGAL · EL CONSERVADOR PASSOS COELHO SERÀ EL NOU PRIMER MINISTRE GRÀCIES A UNA COALICIÓ AMB LA FORMACIÓ DRETANA CDS

La dreta portuguesa guanya amb una abstenció electoral històrica

Marina Morales
Barcelona

El Partit Social Demòcrata (PSD), liderat per Pedro Passos Coelho i de discurs conservador, formarà coalició amb el partit de dretes Centre Democràtic Social (CDS) per arribar a la majoria absoluta a Portugal després de les eleccions celebrades el 5 de juny. Uns comicis en què només el 58,90% de la població amb dret de vot va decidir exercir-lo. Són els resultats electorals amb més abstenció des que hi ha democràcia a Portugal.

Entre els dos partits, PSD i CDS, sumen 129 escons (50,37% dels vots). El Partit Socialista (PS), de l'actual primer ministre José Sócrates, es queda amb 73 escons (28,05% dels vots) dels 96 que va obtenir els comicis anteriors. El triomf de la dreta s'ha vist propiciat pel sistema electoral portuguès, dissenyat per establir majories i que afavoreix al bipartidisme, i pel desgast socialista a causa de la crisi econòmica i el rescat portuguès. El govern de socialista Sócrates ja havia començat a aplicar algunes mesures neoliberals impopulars, sota recomanació de la Unió Euro-

La votant d'esquerres no ha vist cap opció real a les eleccions legislatives per tirar enrere el pla d'ajustament de Portugal

pea i el Fons Monetari Internacional.

La baixa participació es va centrar, sobretot, al votant de les esquerres. La campanya electoral es va centrar en l'aplicació del programa d'austeritat per afrontar el crèdit dels 78.000 milions d'euros atorgat pel Fons Monetari Internacional, la Unió Europea i el Banc Central Europeu. Els tres grans partits amb opcions de victòria a les eleccions o de formar coalicions, el PSD, el PS i el CDS, van defensar l'aplicació de les mesures durant tota la campanya. Amb aquest panorama, la votant d'esque-

rrer no ha vist cap opció real a les eleccions legislatives per tirar enrere el pla d'ajustament de Portugal.

La gran abstenció demostra el grau de descontentament d'una gran part de la població davant les conseqüències negatives del pla firmat pels tres partits principals. Entre les mesures pactades, el nou govern de Passos Coelho aplicarà, durant els primers mesos de la legislatura, retallades en els subsidis d'atur, les indemnitzacions per acomiadament i les pensions. També augmentarà l'IVA i reduirà el pes de l'Estat.

MÓN ÀRAB · UN ANY DESPRÉS DE LA MORT DE KHALED SAÏD, HI HA HAGUT TRES NOVES MORTS A LES COMISSARIES

Egipte combat els perills de la contrarevolució

Marc Almodóvar
Barcelona

Entre l'esperança i la desconfiança. Quatre mesos després de la caiguda de Hosni Mubarak, Egipte es troba entre la llum d'un camí revolucionari històric i les ombres d'un possible procés segrestat. El 6 de juny es va celebrar el primer aniversari de la mort de Khaled Saïd. La majoria d'activistes i forces que van fer possible la caiguda de Mubarak fa temps que denuncien l'amenaça d'un possible segrest de la revolució. Asseguren que els avenços que s'han fet, la majoria dels quals són judicis per corrupció als antics líders del règim, són "positius" però "insuficients". Denuncien una força contrarevolucionària per aturar el procés i minimitzar els canvis i assenyalen el govern militar, liderat pel Consell Superior de les Forces Armades, com el màxim

22 grups de joves de la revolució han renunciat al diàleg amb el govern militar mentre aquest no mostri una voluntat real de canvi

responsable d'aquesta operació. Les primeres sospites van prendre cos a partir de l'intent de desallotjament violent de la plaça Tahrir del 9 d'abril passat, durant el qual les forces militars van disparar municions contra les manifestants, que es van fer fortes i es van mantenir a la plaça. Les darreres setmanes, s'ha parlat de la segona onada revolucionària per combatre la contrarevolució, sota el lema "Jo no he notat el canvi i per això torno al Tahrir". 22 grups de joves de la revolució han renunciat a iniciar el diàleg amb el govern militar mentre aquest no mostri una voluntat real de canvi. Asseguren que s'estan reproduint "els tics de l'antic règim" i que el control sobre

Les protestes a Egipte han aconseguit enderrocar el règim de Mubarak

la dissensió política "continua tan present com abans". Aquesta darrera setmana, almenys dues activistes del grup Joves del 6 d'abril haurien estat detingudes a la sortida de les concentracions en memòria de Khaled Saïd i interrogades sota custòdia policial. Segons Human Rights Watch (HRW), des de la caiguda de Mubarak, s'han condemnat "almenys 5.600 civils" sota tribunals militars.

El govern interí d'Essam Sharaf ha confirmat, aquesta darrera setmana, l'entrada en vigor d'una nova llei -aprovada pel govern militar l'abril passat- que reforça la prohibició de la vaga i les manifestacions que "posin obstacles a la productivitat". De fet, la llei només reforça el que ja existeix dins la llei d'emergència vigent al país, la derogació de la qual és una de les grans demandes popu-

lars. Poques hores després de l'anunci oficial, la policia va dissoldre violentament una protesta de grangers que denunciaven el desplaçament produït per les lleis que deroguen la nacionalització del terreny agrícola iniciada per Gamaal Abd el Nasser els anys 50 i 60. Uns dies abans, l'exèrcit havia detingut cinc treballadors de l'empresa petrolera Petrojet que feia dues setmanes que protestaven per l'acomiadament de 1.200 persones. La polèmica sobre els anomenats "testos de virginitat" també va provocar un fort enrenou al país. Nombroses activistes van denunciar que havien estat retingudes i obligades a despullar-se davant els agents policials perquè aquests comprovessin l'estat dels seus hímens amb l'objectiu d'acusar-les de prostitució. L'enrenou generat, que va provocar la detenció d'algunes de

les activistes que ho havien denunciat, va obligar els responsables militars a respondre. "Aquestes dones no són com les vostres filles o dones", van assegurar els càrrecs militars, a més d'afirmar públicament -en una societat conservadora com l'egípcia- que cap de les dones no era verge i que dormien a la plaça amb homes. Segons denunciïn diverses organitzacions de drets humans, la reforma del model policial, una de les grans demandes revolucionàries, ha estat "excessivament superficial i només ha suposat la reubicació d'alguns càrrecs i el canvi de nom d'algunes estructures, cosa que dificulta acabar amb les pràctiques abusives instal·lades al model policial".

L'esquerra anticapitalista, a través de grups trotskistes, nassestistes i socialistes variats, s'està

organitzant i està generant coalicions per fer front als nous processos revolucionaris. Fins i tot s'estan produint moviments per la formació d'un col·lectiu de socialistes llibertaris, quelcom històric en un país com Egipte. De moment, ja han exposat algunes de les seves reclamacions a la xarxa i han participat amb grup propi en algunes marxes i protestes a llocs com Alexandria. De totes maneres, la nova llei electoral també ha estat denunciada pels col·lectius d'esquerra, ja que reclama que les organitzacions tinguin almenys 5.000 persones afiliades per poder participar als comicis, un requisit que afavoreix els grans grups organitzats i perjudica els petits col·lectius que, tot just ara, surten de la clandestinitat, com els de l'esquerra.

ASSEGURANCES ÈTIQUES I SÒLIDÀRIES

arc cooperativa

Assegurances per a l'economia social i solidària

www.arccoop.coop

COPA MENS-TRUAL... L'ALTERNATIVA ALS TAMPONS.

Laciatatinvisible

www.laciatatinvisible.org

REGIO 35 BAKOS - 08014 BCN - 93 298 99 47

Cooperatives de Treball de Catalunya

Som a Sants, al servei de les cooperatives

c. Premià, 15, 1a planta 93 318 81 62

www.cooperativest treball.coop

SONI-B

SONORITZACIÓ I IL·LUMINACIÓ D'ACTES I ESPECTACLES

617 59 44 40 - 667 92 60 13

soilluns@gmail.com

www.soni-b.com

COL·LECTIU RONDA

assessorament JURÍDIC a PERSONES i entitats d'economia SOCIAL

www.ronda.coop

, expressions

expressions@setmanaridirecta.info

Konvent'11: creació alliberada

Les estances d'aquest espai acullen obres que s'inspiren en l'ull que tot ho veu i tot ho controla, en el 'Big Brother' de George Orwell

XAVI MARTÍ

Marc Sellarés llença els llibres de l'antiga biblioteca dels Bombers des del primer pis de l'edifici del Konvent i els crema

A la seva sisena edició, la mostra artística pluridisciplinària Konvent ha tornat amb menys obres, però amb més especialització. Enguany, s'han pogut veure *in situ* 25 obres elaborades per artistes d'arreu del món i d'àmbits molt diferents, que han expressat la seva visió particular sobre el control de la societat. Les artistes han seguit el *leitmotiv* de la premonitòria novel·la *1984* de George Orwell.

Anna Pujol Reig
expressions@setmanaridirecta.info

Un any més, les parets crepusculars i decadents –al més estil Poe– del Konvent, situat a l'antiga colònia tèxtil de Cal Rosal (Berguedà), van obrir les seves portes i finestres per fer que una munió d'artistes àvids de crear i expressar-se deixessin les obres que han treballat i concebut en exclusiva per a aquest espai. Aquest any, el fil conductor era molt llaminer i, alhora –com dirien les elitistes– de "rabiosa actualitat". Les artistes prenen com a punt de partida el llibre *1984*, una obra futurista (en el seu moment) escrita per Orwell que parla d'una societat que té les persones sotmeses a través del control. La veritat, però, és que fa temps que la paraula ficció va deixar de ser un adjectiu adequat per aquesta novel·la. La mostra ha sorgit de Movimentpuntzero –que té el seu àmbit d'actuació a la Catalunya Central–, una proposta que segueix una línia de treball i concepció basada en l'autogestió

plena i que es guia per la màxima de l'art per l'art. Després d'anys a l'escenari, Movimentpuntzero (DIRECTA 207) ha aconseguit el seu merescut lloc de privilegi en una societat trivialitzadora i consumidora d'art enllaunat, prefabricat i substituït. Durant l'edició d'enguany, celebrada els dies 11, 12 i 13 de juny, es van intercalar *performances*, música i arts escèniques. El públic va poder gaudir, entre d'altres, del concert de piano de Ramon Escalé, de l'actuació de Mantricum i de la instal·lació d'Autonoise. Només arribar a la porta d'entrada del Konvent, una fotografia de gran format amb molta força visual i conceptual donava la benvinguda a les visitants. Es tractava d'una obra de Gerard Vilardaga (Berga), que interrogava la gent sobre el matrimoni i sobre el control (moltes vegades destructiu) que estableix aquest model de relació. Un cop dins l'edifici, a la cuina del Konvent, es podia veure una gran instal·lació formada per dues cadieres, una taula parada per dinar i una gàbia amb un colomí

blanc al centre. Es tracta de l'obra presentada pel Col·lectiu Filòmans (Puig-Reig-Barcelona), que volia desvetllar les relacions humanes alterades i filtrades per màquines. Una altra reflexió interessant és la que plantejava el Col·lectiu Priscop (Sagàs-Puig-Reig), que va presentar un audiovisual tètric i violent, on es mostrava l'angoixa i la repressió que creaven en les nenes l'adoctrinament i el control característic de l'ensenyament religiós que s'impartia al convent original ara farà unes dècades. També podem destacar la instal·lació i *performance*, magnífica i original, que va dur a terme la gent del col·lectiu Tres Perras de Barcelona, durant la qual la visitant era detinguda i sotmesa a un interrogatori on el botxí era ella mateixa; d'aquesta introspecció personal, en sortien les dictadures quotidianes que s'autoimposa cada persona, que es podien escriure en una pissarra al sortir de l'autointerrogatori. Una altra de les creacions va ser la de Txema Rico (Colònia Soldevila), titulada *Fe cega*. L'artista va presentar retrats amb rostres que tenien les conques dels ulls retallades, una metàfora amb la qual Rico expressa que el control no només es fa amb la paraula, sinó que moltes vegades pot ser més subtil i invisible. Abel

XAVI MARTÍ

Un budell d'un animal que penja d'una cadena entra en contacte amb l'aigua i crea vida a l'obra 'om Nipresent' d'Anna Tort

Castells (Cal Rosal), per la seva part, va aportar un muntatge fotogràfic on l'artista es despulla en exclusiva per ser vista a les encallades en la rutina del dia a dia de la feina. Aquest any, s'ha comptat amb les figures de Rai Escalé (Barcelona) i Milos Koptkac (Eslovàquia), artistes recone-

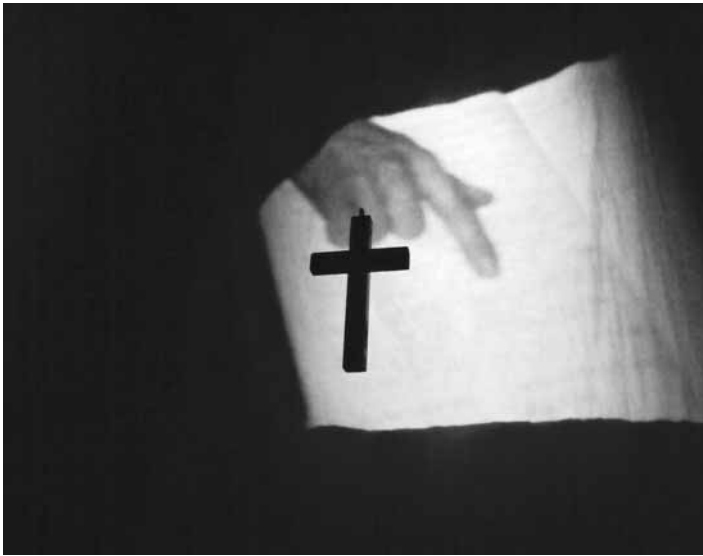
guts i consagrats que han creat *Mirror Noir*. L'obra d'Escalé i Koptkac ha estat confeccionada en exclusiva per ser vista a les cel·les del Konvent'11, lluny de les galeries fastuoses i els museus d'art contemporani. A Cal Rosal, l'art pot tornar a la seva essència i llibertat per uns dies.

> Enguany, una trentena d'artistes

<http://movimentpuntzero.blogspot.com/p/konventpuntzeroonze.html>

Artistes participants a Konvent'11: Aurora Balasc i Noilin O'Kelly (Girona/Irlanda), Rai Escalé i Milos Koptkac (Barcelona/Eslovàquia), Gerard Vilardaga (Berga) i Jordi Plana (Casserres/Berga), Pep Anglès/Laia Sistach/Montse Morrerres (Berga/Montmajor), Tres perras (Barcelona), L'aparador (La Seu d'Urgell), Salvador Vinyes i Mireia Ferran (Berga), Mònica Corominas/Judit Corominas/Dani Casals/Helena Badia/Ricard Boixader (Berga/Gironella/Bagà), Ramon Brichs (Cardona), Joan Lavandeira (Barcelona/Xile), Helena Aguilar (Olot), Anna Tort (Arbúcies), Mercè Serra/Mercè Rocaembosc (Barcelona), Carlos Salanden (Venezuela), Col·lectiu Priscop (Puig-reig), Ana Abascal (Santander), Col·lectiu autoonise, Montserrat Tinto (Avià), Josep Grifoll (Casserres), Abel Castells (Cal Rosal), Col·lectiu Filòmans (Puig-Reig), Eduard Fíguls (Manresa), Marc Sellarès (Guardiola de Bages), Roser Oduber (Calders), Dani Torrent (Barcelona), Brandon Herman (New York), Perico Bort (Manresa) i Txema Rico (Colònia Soldevila).

XAVI MARTÍ

El vídeo del Kol·lectiu Priscop se centra en l'adoctrinament que infringeix l'església i en el càstig

XAVI MARTÍ

L'ull del 'Big Brother' de George Orwell apareix a les parets i escales del Konvent durant la mostra

XAVI MARTÍ

L'obra 'Mirror Noir' de Rai Escalé descansa en un mirall que reflecteix l'entorn

> Veu la llum per primera vegada

XAVI MARTÍ

Al Konvent, cada any es ret homenatge a una artista diferent. Enguany, li ha tocat a Salvador Dordal (Barcelona, 1932), que ha exposat set obres sota el títol *Jo Sóc*. Dordal és un pintor que podríem emmarcar dins l'expressionisme alemany més crític, ja que retrata les misèries i escenes costumistes sòrdides de la societat benestant i dels baixos fons. La manera de fer de Dordal és molt pròpia i no deixa indiferent les espectadores. Realment, poder apreciar l'obra d'aquest artista és tot un plaer visual. Les obres del pintor barceloní, que ja ha creat 2.500 pintures, s'han exposat per primer cop fora de les parets de casa seva.

XAVI MARTÍ

Gerard Vilardaga ens convida a reflexionar sobre les relacions home-dona a 'Matrimoni'

XAVI MARTÍ

'Societat sota control' ens adverteix que, amb les noves tecnologies, ens vigilen sense que ens n'adonem

, expressions

EXPOSICIÓ

De les places al paper

Les vivències i demandes de les acampades es recullen en una mostra de dibuixos

L'exposició recull dibuixos de les persones que han estat participant a l'acampada de Barcelona

Manel Ros
expressions@setmanaridirecta.info

Les acampades de les indignades s'han estès durant setmanes per tota la geografia catalana. Les places de moltes ciutats i viles han estat l'escenari d'una efervescència política que no es veia des de feina molt de temps. Els debats, les idees i les propostes han estat una constant. Les places, espai públic per excel·lència, són el lloc de la ciutat on, moltes vegades, es visualitzen els conflictes socials i polítics. Com no podia ser d'una altra manera, al voltant de tot això, també han sorgit vàries iniciatives artístiques. L'art, com en qualsevol moviment, ha format part de les acampades des del primer moment.

A l'acampada de la plaça Catalunya de Barcelona i a la Puerta del Sol de Madrid, aquest art urbà sorgit del moviment ha donat peu a una exposició que es va inaugurar el 8 de juny sota el títol *Apunts d'Acampada*. El tret de sortida, a més, va comptar amb una xerrada a càrrec de l'economista Arcadi Oliveres.

A la mostra, que es pot visitar de forma gratuïta al Cercle Artístic Sant Lluc de Barcelona fins el proper 18 de juny, hi podem veure una selecció àmplia de dibuixos fets per les persones que estaven acampades a la

plaça. Les mirades que s'han fet a les places les darreres setmanes han estat, habitualment, a través d'objectius fotogràfics, filmacions de càmeres de vídeo o mitjançant centenars de cròniques, articles i relats del que hi passava. *Apunts d'Acampada*, per la seva banda, pretén donar una visió diferent i més pausada del que va passar a través del dibuix. Segons l'organitzador de l'exposició, Oscar Guayabero, "el dibuix és quelcom diferent de la resta de tècniques artístiques... és el primer gest creador, de captació, retorn i

Són cròniques personals d'excepció i testimonis col·lectius del que han viscut les places

fixació d'una imatge". Guayabero afirma que "també té quelcom únic", ja que "el poder de la immediata de la càmera fotogràfica" es barreja amb "el bagatge cultural, la destresa i l'enginy del que dibuixa". Amb el dibuix, el que és efímer "esdevé permanent" sobre el paper i la persona que dibuixa "ha d'estar davant el motiu durant

Apunts d'Acampada

Del 8 al 18 de juny, de dimarts a dissabte de 17 a 20h.
Entrada lliure.
Cercle Artístic Sant Lluc.
Més info www.santlluc.cat.

una bona estona, vivint aquesta experiència".

Els dibuixos que es poden veure a l'exposició són, alhora, cròniques personals d'excepció de cadascuna de les seves dibuixants i testimonis col·lectius del que van viure les places. Les autores en tot moment han volgut relacionar els seus dibuixos amb el que passava a les places, però també han tractat d'anar més enllà per arribar a plasmar les demandes de les indignades en un petit espai de paper. Per això Guayabero creu que aquesta petita mostra "està feta des de la urgència de visualitzar uns esdeveniments rabiosament actuals", però que en cap cas té pretensions enciclopèdiques ni d'arxiu, "és simplement un cop d'ull a una realitat tan punyent i esperançadora que els papers dibuixats esdevenen pancartes" amb una sola reivindicació: "Reclamar la ciutat com a espai de lliure expressió".

JORNADES

Dones i contrapoder

Les Jornades Internacionals 'Les dones primer' aborden el gènere i el conflicte

Trobada de dones zapatistes celebrada l'any 2007 al caracol de la Garrucha

A la resistència i més enllà del conflicte. L'organització Entrepobles, acompanyada d'una quinzena d'entitats més, presenta les Jornades Internacionals *Les dones primer*, un punt de trobada al voltant dels impactes diferencials, les propostes i les lluites de les dones en situacions de conflicte.

Estel Barbé
expressions@setmanaridirecta.info

A través de diverses activitats que ompliran l'Espai Francesca Bonnemaison, les jornades, que se celebraran entre els dies 16 i 18 de juny, volen visualitzar el paper de les dones en diversos conflictes existents a diferents països, tot i que amb l'objectiu enfocat a l'Amèrica Central i del Sud i a una experiència concreta al Marroc. En termes de continguts i des d'una perspectiva feminista, els seminaris giraran al voltant de les experiències de resistència davant les transnacionals, els governs i els grups paramilitars i, al mateix temps, treballaran per la construcció d'alternatives que, si més no, comportin societats més justes i més equitatives. En aquest sentit, l'acte de benvinguda anirà a càrrec de diverses dones que lideren organitzacions de defensa dels drets humans i del territori.

Construir el contrapoder

Una de les activitats principals de la trobada és l'acte públic que se celebrarà el divendres 17 de juny a la tarda, que comptarà amb la participació de dones que encapçalen moviments de contrapoder. Una de les comunitats més representades serà la colombiana, amb Alexandra Jurado, del Movimiento Social de Mujeres por la Paz y contra la Guerra, i Jamileth Vargas, del Movimiento de Víctimas de Crímenes de Estado; una taula rodona on s'abordarà la lluita de les dones pels drets humans, per la memòria i per la defensa dels recursos naturals. També hi haurà espai per tractar les xarxes de solidaritat que s'han establert des d'Europa i que han permès divulgar la seva causa i actuar, com el projecte Salva la Selva, que presentarà Guadalupe Rodríguez.

Les dones primer Jornades internacionals

Del 16 al 18 de juny.
Espai Francesca Bonnemaison.
San Pere Més Baix, 7.
Barcelona.

Més informació:
<http://lesdonesprimer.blogspot.com/>.

Les preses de les transnacionals

Els impactes de les transnacionals van molt més enllà de les petjades sobre el territori. Les jornades s'endinsen en les relacions laborals que estableixen aquestes grans empreses, on milers de treballadores fan horaris desorbitats sota una situació de vulneració sistemàtica dels drets humans i específicament, dels drets de les dones. Un dels seminaris del dia 17 indagarà en les situacions de repressió sobre les dones sindicalistes, les condicions de treball i les discriminacions específiques que es produeixen tant a les empreses regularitzades com a les *maquiladores*.

LIBRES

Reivindicant una antropologia anarquista

Virus presenta una aproximació al món llibertari i a les ciències socials

Foto de Graeber amb una samarreta d'Industrial Workers of the World, el sindicat més combatiu dels EUA

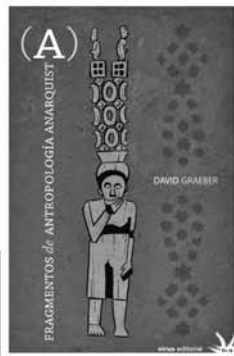
Pablo Romero Noguera
expressions@setmanaridirecta.info

Aquest llibret de fàcil lectura es pot considerar la cristallització d'una tendència ja existent, l'afinitat històrica entre l'antropologia i l'anarquisme mai explicitada. No es tracta de la típica obra acadèmica: té el caràcter d'un manifest i, formalment -com diu el títol-, no és més que un conjunt de reflexions fragmentàries, però suggestives, a favor d'una antropologia anarquista. De fet, l'original anglès es va publicar el 2004 en una editorial que, explícitament, vol donar espai al desafiament intel·lectual i polític amb rigor, però fora dels estrets marges de la publicació acadèmica.

Aquesta tendència s'observa en l'apropament progressiu entre el moviment llibertari i les ciències socials, quelcom que l'autor -militant i antropòleg- reivindica i intueix, però encara no pot constatar quan publica l'obra (el llibre comença amb un apartat sobre "Per què hi ha tan pocs anarquistes a l'acadèmia?"). La prova, a casa nostra, és que aquest llançament acompanya tot un seguit de publicacions d'aquest caire que estan veient la llum els darrers temps -entre elles, una nova traducció al castellà de *La société contre l'État*, de Pierre Clastres, a Virus mateix-, significativament a les editorials militants. Un signe de maduresa dels moviments socials i l'antagonis-

me ibèrics que s'il·lustra amb aquesta traducció, que, al mateix temps, és símptoma d'un estat de coses i trampolí per a l'acompanyament intel·lectual de la resistència i la revolta contra l'ordre establert. En aquest sentit, l'antropologia social se situa en una posició privilegiada: el seu corpus de coneixement, basat en l'experiència directa -l'etnografia- de la infinita varietat i creativitat social i cultural humanes, posa al descobert que allò que el capitalisme i la societat actual han volgut naturalitzar (la necessitat de l'Estat per al govern dels pobles o l'ètica econòmica del benefici individual, per posar dos exemples significatius) són excepcions i, en algun cas, autèntiques novetats històriques.

Per això considerem que aquesta obra és la cristallització d'una tendència existent històricament: perquè un referent imprescindible de les ciències socials que ha dut a la crítica més fonamentada de l'economia neoclàssica, l'*Essai sur le don* de Marcel Mauss (1923); la citada obra de Clastres (1974), que reconeix el refus conscient de l'Estat com una tendència de la majoria de societats existents; o, tirant més enrere en el temps, el fet que Kropotkin s'inspirés en les ciutats lliures medievals o en els llogarets pagesos russos per elaborar la seva teoria (i influencis directament un jove -Radcliffe-Brown- que, més tard, esdevindria un dels pares de l'antropologia social

Fragmentos de antropología anarquista

David Graeber. Virus, 2011.
120 pàgines. 12 euros.
Més info:
www.viruseditorial.net.

britànica), escriuen una genealogia -assenyalada per l'autor- que agermana l'antropologia i l'anarquisme en la crítica més eloqüent de l'Estat capitalista. Podem concloure suggerint que aquesta cristallització potser tingui a veure amb una altra tendència citada al principi del llibre: la proliferació arreu del món de moviments que, si bé no sempre s'autodefineixen com a anarquistes, n'adopten els principis.

ZONA LLIURE

CODI REBEL

Defensar els nostres drets socials (i digitals)

Daniel Martí
Membre de GNU/Linux.cat

Aquests darrers mesos, hem viscut grans moments de la història del poble català, com els referèndums independentistes o les recents protestes i vagues contra el govern i les seves retallades antisocials. El poble s'ha alçat per defensar el que és seu, que cada vegada és més atacat. Tot i viure en un país on la democràcia exercida no és del tot efectiva, nosaltres ens hem mobilitzat i donarem tot el que teníem a les nostres mans.

Si tant ens preocupen els nostres drets a nivell social, per què no els defensem amb el mateix entusiasme dins l'entorn tecnològic? Potser no ens n'adonem, d'aquests perills; no us en podem culpar. Normalment, els mitjans de comunicació no en parlen i, sovint, no interessa a les grans multinacionals d'arreu del món que la gent sàpiga que existeixen. Un exemple és la privacitat, és a dir, el dret que tenim de protegir les nostres dades personals.

Estadísticament, és altament probable que tinguis un compte registrat a Facebook, Twitter o alguna altra xarxa social similar. Bé, doncs, quan un individu es registra, ha d'acceptar uns terminis que ocupen grups de pàgines, com ja sabreu. Doncs bé, aquests contenen explicacions detallades que emmascaren

que les usuàries, en acceptar-los, donen via lliure a la companyia per fer benefici de la seva informació per a objectius lucratius. Mai no us heu preguntat d'on ve tanta publicitat al vostre compte de correu electrònic?

Però el correu brossa no és el pitjor dels nostres problemes. El que ens hauria de preocupar és el fet que, quan s'utilitzen aquest tipus de tecnologies, ja siguin xarxes socials o programari privatiu (és a dir, de codi tancat), a ells els resulta relativament fàcil monitoritzar els nostres moviments a la xarxa. El següent pas ja seria el control complet de les usuàries, que no només implicaria l'espionament, sinó que també comportaria que la propietària del copyright tinguera poder de decidir sobre la nostra vida.

Tot i que aquests fets semblen vulnerar els nostres drets, són del tot vàlids legalment, ja que nosaltres acceptem els seus terminis en utilitzar el producte en qüestió. La solució? Tampoc cal ser radical i dir que ningú no faci servir cap mena de xarxa social, però començar a fer-ne servir d'altres (Status.net per substituir Twitter o Diaspora per agafar el paper a Facebook) seria un bon començament. Un altre consell que us podem donar és que aneu amb compte si doneu dades molt personals o us fan acceptar terminis sospitosos, mai no hem d'anar confiades.

, agenda directa

BARCELONA

Divendres 17 de juny
Cafeta Amazònica: Projectió de documentals i tapes documental
 CSO Barrilonia
 Rambla del Raval
 19:30h *La Curva del Diablo* (2010, 30 minuts). Un documental no censurat sobre l'aixecament dels pobles indígenes contra el Tractat de Lliure Comerç, la invasió de l'Amazònia de 2009 i la posterior repressió i massacre a Bagua.
 20h *Derrame de Crudo en el Maraón* (2011, 50 minuts). Les autoritats peruanes van minimitzar l'impacte ambiental que pot tenir l'abocament de 400 barrils plens de petroli al riu Marañón, afluent de l'Amazones.
 22h Tapes i bareto documental *Alerta Amazònica*, amb actuació musical per confirmar.
 Organitza: CSO Barrilonia
 Més informació:
<http://barrilonia.blogspot.com/>

Dissabte 18 de juny
Acte d'inauguració del 'Monòlit de la Memòria'
 12h Fossar de la Pedrera Cementiri de Montjuïc
 Després d'un any de celebracions, el dissabte vinent finalitzaran els actes del centenari de la fundació de la Confederació Nacional del Treball (CNT), amb la col·locació d'un monòlit en record als centenars de milers d'integrants del moviment llibertari que van donar la seva vida per la defensa de la llibertat i per la revolució social i que van ser abatudes per les bales genocides del llast franquista. El lloc triat pel monument de record a la memòria històrica se situa, precisament, allà on milers de persones van ser víctimes de l'holocaust feixista espanyol.
 Organitza: CNT
 Més informació: <http://cnt.es/memorial>

Divendres 17 de juny
Presentació del llibre 'Que pagui Pujol! Una crònica

Jornades Internacionals a Barcelona 'Les dones primer: impactes diferencials, propostes i lluites de les dones en situacions de conflicte'

BARCELONA, 16, 17 i 18 de juny

Jornades organitzades per Entrepobles, amb la col·laboració d'un conjunt d'organitzacions socials catalanes, que començaran el dijous 16 amb un acte públic a la sala gran de l'Espai Francesca Bonnemaïson. Es parlarà dels impactes de les multinacionals sobre el territori i les comunitats, de les causes dels conflictes i els impactes diferencials vers les dones i de les lluites i resistències de les dones en situacions de conflicte.

Programa: Dijous 16: 18:30h Inauguració. 19h Primer conversatori. Amb la participació de Julia Cuadros, sotsdirectora de CoperAcción (Perú); Gloria Chicaiza, d'Acció Ecològica (l'Equador); Diana Patricia Sánchez de Fensuagro-Vía Campesina (Colòmbia), i Fatima Lamah, treballadora d'una *maquila* de Tànger i membre de l'associació Attawassoul. **Divendres 17:** 9:30h Seminari simultanis. Tres seminaris simultanis que pretenen analitzar les causes dels conflictes i els seus impactes diferencials sobre les dones i també posar en evidència el protagonisme de les dones en les lluites i les propostes que s'estan plantejant. 1. En relació a les transnacionals. 2. Causes dels conflictes, impactes diferencials vers les dones. 3. Lluites i resistències de les dones en situacions de conflicte. 18:30h Segon conversatori. Acte públic amb la participació de Paula Irene del Cid, de La Cuerda (Guatemala); Jami-leth Vargas, del Movimiento de Víctimas de Crímenes y Víctimas de Estado de Colombia; Carmelina Morán, de l'Asamblea de Mujeres Populares y Diversas i de l'Asamblea Cantonal de Cotacachi (l'Equador), i Guadalupe Rodríguez, de Salva la Selva. **Dissabte 18 de juny:** 10h Mirant cap al futur. Relats i conclusions dels seminaris. Espai d'intercanvi d'experiències i generació de xarxes. Tots els actes es faran a l'Espai Francesca Bonnemaïson. Sant Pere més baix, 7, 2a i 3a plantes. Organitza: Entrepobles

Més informació i inscripcions: www.lesdonesprimer.blogspot.com

punk de la Barcelona dels 80'
 19h Biblioteca Vapor Vell Ptge. Vapor Vell, 1.
 Sala d'actes (4a Planta)
 Presentació a càrrec de l'autor Joni D, responsable de Kasba Music i Hace Color, i David Vázquez, cantant de Ràbia Positiva.
 El llibre és un *collage* narratiu que combina la recerca històrica i autobiogràfica, amb un acurat esforç per retratar la Barcelona de la dècada dels

80 des d'una òptica punk, a partir de fotografies, cartells i fulletons, *fanzi-nes* i retalls de premsa. El protagonista del llibre és el propi autor: un Joni adolescent i punk que ens condueix des de l'irreverent escena musical alternativa i les primeres okupacions fins a les mobilitzacions autònomes contra l'OTAN i el servei militar. Una història de deu anys que comença amb les primeres emissions de les ràdios lliures i acaba amb el naixement de

diversos projectes autogestionaris vinculats als moviments socials barcelonins.
 Organitzen: Biblioteca Vapor Vell i Hace Color
 Més informació:
<http://w3.bcn.es/V51/Serveis/Agenda-Recomanada>

CASTELLÓ

Dijous 16 de juny
Xerrada-Debat 'Retallades Socials. Per què es fan? És possible evitar-les?'
 19h plaça Maria Agustina
 La Coordinadora Repartim el Treball i la Riquesa impulsa el debat per resoldre alguns dubtes sobre les retallades socials, en coordinació amb l'Assemblea d'Indignats de Castelló. D'aquesta manera, s'intenta fer arribar el missatge a la població aprofitant l'altaveu que suposa l'ocupació de la plaça Maria Agustina de Castelló de la Plana.
 Organitzen: Coordinadora Repartim el Treball i la Riquesa i Assemblea d'Indignats de Castelló
 Més informació: www.endavant.org

ES MERCADAL

Dissabte 18 de juny
Jornada lúdica, informativa i participativa
 Des de les 12h fins a les 21h
 Plaça Pare Camps
 Jornada amb tallers, xerrades, debats i actuacions diverses i per a tots els públics que sorgeix a partir del moviment 15M.
 Organitza: Assemblea Insular Menorca 15M

GIRONA

Divendres 17 de juny
Passi de documental i xerrada-debat contra l'homofòbia
 20h Casa de la Cultura de Girona Plaça Hospital, 6.
 Dins dels actes del 28 de juny, dia internacional per l'alliberament lèsbic, gai, trans i intersex.

> CANVIAR · COMPARTIR · PROJECTAR

Envia'ns el teu anunci, màxim 15 paraules, amb el teu correu o contacte a: intercanvis@setmanaridirecta.info

La Biblioteca de l'Ateneu Llibertari del Palomar busca gent per ajudar a introduir els llibres al catàleg de la Xarxa de Biblioteques Socials.
 Contacte: Ru, ateneulliberataridelpalomar@gmail.com

Ateneu Popular de Vallcarca: **Lloguem bucs d'assaig musical** per bandes a preus populars al barri de Valldaura.
 Contacte: Jordi, 660 96 42 01.

El Tatanet, espai d'educació lliure a Sants, obre les portes a **persones que vulguin fer pràctiques a escoles alternatives**.
 Contacte: eltatanet@yahoo.es

El col·lectiu Reciclem- Reutilitzant ofereix **espai gratuït a la seva web a totes les persones que vulguin anunciar les seves propostes d'intercanvi**. Contacte: www.reutil.net

S'ofereixen **gossos en adopció per tancament de gossers**. És urgent, poden sacrificar-los.
 Contacte: Mònica, 629 278 238.

Necessitem gent que doni un **cop de mà en l'organització de la biblioteca del Punt d'Interacció amb Col·lerola de Can Masdeu**. Escriptu-nos!
pic@moviments.net

> EL TEMPS

DIJOURS 16

Força pujada de les temperatures. Al centre del dia es fregaran els 30 graus a la costa i els 35 a l'interior.

DIVENDRES 17

L'anticicló s'imposarà amb força, l'ambient serà d'estiu i els vents estaran en calma a totes les comarques.

DISSABTE 18

La mateixa situació estancada, però amb alguns núvols a la tarda a les comarques del Pirineu i Prepirineu.

DIUMENGE 19

Refrescarà 3 o 4 graus, en especial durant les hores nocturnes. Algunes nuvolades a les àrees preitorals de Barcelona.

DILLUNS 20

Tornarà a consolidar-se l'anticicló amb termòmetres de nou a l'alça. A la costa, tindrem els primers dies de xafogor.

DIMARTS 21

A partir del vespre, un front fred farà que baixin força els termòmetres, però de dia encara farà força calor.

Organitza: Comissió Unitària 28 de juny de Girona (integrada pel Brot Bord, el Front d'Alliberament Gai de Catalunya (FAGC), Girona Orgullosa, el Grup de Lesbianes de Girona (GLG) i l'associació universitària Sin Vergüenza
Més informació: <http://www.casadecultura.org/>

GRANOLLERS

Dissabte 18 de juny
Exposició 'Il·lustració Directa. Il·lustració de premsa'

Casal Popular l'Esquerda
Enric Prat de la Riba, 31.
El nostre setmanari ha fet 5 anys. Des dels inicis del projecte, s'ha comptat amb l'esforç dels il·lustradors i les il·lustradores que posen imatges als reportatges, articles i campanyes que ha engatgat la DIRECTA. En aquesta exposició, podrem veure la feina feta per moltes d'elles.
20h Inauguració de l'exposició *Il·lustració Directa*, amb un membre de la corresponsalia del Vallès Oriental i un dels dibuixants del setmanari.
21:30h Sopar de tapes populars
22h Concert amb el Comitè de Salut Pública
23h Nit combativa per la DIRECTA: música enllaunada i videoprojeccions

Dosanys d'Ateneu, dos anys construït l'alternativa al barri!

BARCELONA, 16 i 17 de juny

Plaça de Can Rosés i Ateneu Popular de les Corts (C. Joan Gamper 8-10)

L'Ateneu Popular de les Corts celebrarà els seus dos anys de vida autogestionada i arrelada al barri els propers 16 i 17 de juny amb un seguit d'actes que combinaran la festa i la reflexió a parts iguals. Després del moviment del 15M i del malestar social que aquest ha destapat, s'analitzaran les vies i els espais que té la ciutadania per participar i el paper que ha de tenir la gent del barri en aquest procés participatiu. També volen repassar el que s'ha aconseguit fins ara i les diferències existents entre l'anomenat moviment del 15M i d'altres moviments i col·lectius de base anteriors. Per tenir una base més teòrica sobre el concepte de participació, l'acte comptarà amb la presència d'Ismael Blanco, doctor en Ciència Política a la UAB, i per conèixer experiències de lluites socials al barri, l'Associació de Veïns del Mini Estadi i la Plataforma Salvem la Colònia Castells explicaran la seva experiència. Tot plegat, el dijous 16 a les 19:30h davant de l'Ateneu. I l'endemà, festa amb Les Absentes a la plaça de Can Rosés. Organitza: Ateneu Popular de les Corts

Més informació: <http://blocs.lescorts.cc/ateneupopular/>

contra el capitalisme.
Organitza: L'Esquerda. Casal Popular de Granollers
Més informació: www.esquerda.org

LLEIDA

Dijous 16 de juny
Cinquantè Aniversari d'Amnistia Internacional
18-19:30h Titelles per nens i nenes
A càrrec del grup d'animació Xip Xap Berenar a l'espai entre l'Institut d'Estudis Ilerdencs i l'IMAC
Plaça de la Catedral s/n
Recollida de signatures i punt d'informació a la carpa d'Amnistia Internacional
19:30h Recital de poesia i guitarra a càrrec del poeta i escriptor lleidatà Carles M. Sanuy i el guitarrista Carles Herraiz.

2 anys d'Ateneu Popular
2 anys construït l'alternativa al barri!
DIJOURS 16 de JUNY
Davant de l'Ateneu (c/Joan Gamper 8-10)
19.30h Xerrada:
"De l'esportivitat de la marea ciutadana a l'organització sòlida. La participació com a motor del canvi social"
Reflexions sobre les acampades del 15M.
amb Joan Subirats, catedràtic de Ciència Política de la UAB i membres de diferents entitats i col·lectius del barri.
DIVENDRES 17 de JUNY
Plaça Can Rosés
22.00h Concert:
Hi haurà entrecanvi a la barra
ET FAREM UN BOMBO les absentes
desestructuracions folk de pages
Vine i celebra amb nosaltres un any més de vida autogestionada!

Claustre de l'Institut d'Estudis Ilerdencs (IEI).
20:00h Lectura del manifest per part del dibuixant Ermengol i inauguració de l'exposició de cartells *50 anys defensant els drets humans, 50 anys d'Amnistia Internacional*, situada a la galeria de l'IEI.
Organitza: Amnistia Internacional
Més informació: <http://www.amnistia-catalunya.org/>

Jornada per la Unió, Acció i Autogestió del CSA La Maranya
CSA La Maranya
C. Del Parc, 13.
21h Sopar de Pinxos
22h Teatre per adults amb *la Tita i el Xut*
23h Concert de rumba amb La trupe Xingona i gran festival amb PD ZATF (Zona Autònoma

Temporalment Friki)
Organitza: CSA La Maranya

TARRAGONA

Diumenge 18 de juny
Torneig de Futbol Antiracista 3x3
10h Plaça Natzarete (al costat de l'Ateneu Llibertari Alomà)
C. Misser Sitges, 9.
La durada del torneig està prevista fins a les deu de la nit i hi haurà menjar, beure i música durant tota la jornada.
Aquest mes de juny es compleix el penós tercer aniversari de la introducció de la directiva europea sobre el retorn de les persones immigrades, coneguda com la *Directiva de la vergonya*, una llei que agreuja la vulneració dels drets humans en permetre l'existència dels Centres d'Internament per a persones estrangeres (CIES). És per això que aquest acte esportiu s'emmarca dins les Jornades de difusió i sensibilització sobre la immigració.
Organitza: Ateneu Llibertari Alomà
Més informació: <http://ateneutgn.our-project.org/>

Dissabte 18 de Juny
Xerrada sobre les lluites a Keratea (Grècia)
20h Ateneu Llibertari Alomà
C. Misser Sitges, 9
Els veïns i veïnes de Keratea, tot i que ho tenien tot en contra, han forçat el govern a paralitzar el projecte d'un gran abocador al seu terme municipal.
Després de la xerrada, es farà un debat-taula rodona sobre les problemàtiques mediambientals que ens afecten (centrals i cementiris nuclears, transvasaments, parcs eòlics...) i les lluites que sorgeixen contra aquestes infraestructures i projectes. En acabat, es farà un sopar solidari (vegetarià, amb opció vegana), per 4 eures.
Organitza: Ateneu Llibertari Alomà
Més informació: <http://ateneutgn.our-project.org/>

Sisè Mercat d'Intercanvi de Waslala

L'HOSPITALET DE LLOBREGAT
Dissabte 18 de juny

Blocs Florida 18A-18E
Sortida de la parada de metro Florida L1

A partir de les deu del matí i amb l'excusa del mercat d'intercanvi, l'Associació de veïns i veïnes de la Florida i Waslala ens proposen un seguit d'activitats per compartir l'espai i el temps, en una època en que compartir és fa tant necessari com molest per qui governa. Organitzen: Associació de veïns i veïnes de la Florida i Waslala

Més informació: www.avflorida.blogspot.com

> MANIFESTACIONS · CONVOCATÒRIES

Divendres 17 de juny
LA SEU D'URGELL
Concentració de rebuig a la trobada d'empresariat
18h Plaça dels Oms
Convoca: AJAU-Cajei
Més informació: www.jovesalturgell.blogspot.com

Dissabte 18 de juny
REUS
Contra les retallades i la crisi, defensem els nostres drets!

19h Plaça Llibertat / Prat de la Riba
Convoca: Assemblea Popular de l'Acampada de la plaça Mercadal

HOSTALRIC
Assemblea d'Indignades del Baix Montseny

19h Plaça de la vila.

Diumenge 19 de juny
BARCELONA
El carrer és nostre; no pagarem la seva crisi!
17h Plaça Catalunya
Convoca: Acampada Barcelona

TARRAGONA
Les nostres necessitats són els nostres drets. Prou retallades!
19h Plaça Imperial Tarraco. Convoquen: Plataforma Ciutadana per la Defensa dels Drets Públics i Acampada Tarragona

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

Rolando d'Alessandro AUTOR DEL LLIBRE 'SI TE'N VAS NO TORNIS'

“Vaig aguantar tants anys com a evadit gràcies al tarannà català solidari i discret”

La història de 'Si te'n vas no tornis' podria ser una bona novel·la d'intriga ficcionada. Però és real, és la d'en Rolando d'Alessandro. A la convulsa Itàlia dels 70 i acusat d'un assassinat que no havia comès quan tenia dinou anys, d'Alessandro emprèn una fugida des de la presó que el porta fins a Barcelona. 30 anys en què se les ha empedrades per sortir-se'n sense documents i amb la tensió de saber-se pròfug. Això no ha impedit, però, que s'hagi implicat –allà on fos– en les lluites socials. La seva història vertadera no s'ha pogut conèixer fins ara, quan la seva pena ha prescrit i ha decidit posar-ho tot per escrit.

Oriol Andrés
entrevista@setmanaridirecta.info

Has passat els darrers 30 anys amb una doble identitat. Com vas viure el moment de saber que ja podies recuperar la teva identitat anterior?

Ho vaig viure com un nen que torna a trobar una joguina que fa molt de temps que no usava i se n'havia oblidat, però que ara ja té i li fa gràcia. Però és la meua identitat de quan tenia vint anys. Ara en tinc cinquanta-i-escaig i he passat per situacions diferents. No vaig tornar a trobar aquella identitat. Jo tenia molta fe que em canviaria la vida: deixar de tenir por per qualsevol cosa, per qualsevol situació una mica complicada, haver de patir fins i tot per treballar. Però m'adono que ja m'hi havia acostumat.

“Si no t'arriben a matar aquest desig de decidir, ets lliure”

El llibre podria ser una defensa de la teva innocència, però no ho és. Per què?

Per una banda, perquè creia que no m'havia de justificar, per l'altra, perquè pensava que no interessaria. En canvi, volia positivament la història a través del punt de vista que m'ha donat aquesta experiència. La visió d'una persona normal que no estava predestinada a la presó però que, de cop i volta, hi acaba i, llavors, descobreix una consciència diferent. Jo tenia una sensibilitat d'esquerres, però no era excessivament radical en els meus pensaments i anàlisis. A més, la Toscana és una regió relativament rica. Jo mai no havia vist pobresa. Quan vaig arribar a la presó, vaig rebre l'impacte de veure la misèria i vaig descobrir que la presó està feta per a la gent pobre.

Per què vas acabar a la presó?

Em van acusar de l'assassinat d'un noi del poble. Però, per entendre el cas, cal explicar la personalitat del fiscal que em va acusar. Era relativament jove, uns 30 i pocs, acabava de començar i era sicilià. Aquella societat toscana era molt racista. Per tant, ell havia de demostrar que era una persona capaç, com a jove, com a foraster i com a sicilià. La seva tesi era que el noi mort havia sortit amb la meua xicota de llavors i que això ja era motiu suficient perquè el matés. No podia acollir-se a cap episodi anterior, però em va fer detenir igualment i va començar un període de 40 dies d'aïllament amb interrogatoris constants. Vaig perdre els papers i un dia el vaig intentar agredir. Allò va ser el meu final. Després, al judici, van passar per alt indicis i testimonis a favor meu. Em van condemnar a catorze anys. Tota la lectura de la sentència era un cúmul de despropòsits.

I llavors decideixes fugir.

El que més unia els presos de llavors era parlar d'evasions. La fugida era molt present, era com un dret a conquerir. L'any 77, a Itàlia, hi va haver 300 evasions. Tot i així, no vaig pensar en l'evasió fins a l'últim moment perquè estava convençut que m'absoldrien. Sabia que es preparava aquella evasió des d'uns dies abans i, quan em van condemnar, vaig dir que sí. Em vaig evadir dos dies després. Va ser una evasió molt clàssica, amb una serra que un guàrdia de simpaties filofeixistes va donar a un dels feixistes que estaven reclusos a la mateixa presó. La idea és que s'evadís amb els seus camarades, però no se'n refiava i li va dir al meu amic, un pres comú. El company em va dir d'on venia la serra, però a aquelles alçades m'era igual. Els altres dos es van acabar entregant al cap de poc de fugir. Jo vaig tenir sort, vaig trobar gent que em va acollir durant un mes i, després, quan ja s'havia calmat la recerca, vaig poder començar la fugida autèntica.

ROBERT BONET

No devia ser fàcil...

Va ser tota una cadena de cops de sort i gràcies a la xarxa familiar i solidària d'amistats, insospitades a vegades. M'ha passat aquí després i és un altre gran ensenyament que he tret: per molt poderós que sigui l'enemic, si tu t'integres en una societat i els teixits associats que t'envolten aguanten, seràs molt més fort.

Després va venir Trieste, l'Estat francès i, sobretot, Barcelona. En total, 30 anys que has sobreviscut sense documents. Com t'ho has fet?

Els primers cinc anys tenia el carnet d'identitat falsificat. Devia ser bastant bo perquè, a França, vaig tenir dos controls policials difícils i va aguantar. Però va caducar. Jo atribueixo el fet d'haver pogut aguantar tots aquests anys al tarannà català: és una societat solidària i discreta. És una societat que té poca identificació amb les institucions i la gent no veu com una cosa estranya el fet que tu vagis sense carnet. Fins i tot amb la policia. Jo

sóc intèrpret i m'ha tocat anar a l'escola de policia dos cops, evidentment sense documentació. Hi estan acostumats, però no sabien què fer. Em van permetre passar perquè, si no, el conferenciant es quedava sense traducció.

Després d'aquest recorregut vital, quin és el teu concepte de llibertat?

Sempre m'he sentit lliure perquè, per mi, el concepte de llibertat és el de poder decidir sobre la pròpia vida. Per molta opressió que pugui haver-hi, si no t'arriben a matar aquest desig de decidir, ets lliure. A la presó, fins i tot durant el període més dur d'aïllament, el que em salvava era pensar que, quan volgués, em suicidava. I això, que sembla desanimador, en realitat et donava força. Per altra banda, aquesta capacitat de decidir no va lligada al caprici, sinó a la responsabilitat social. L'altre objectiu, per mi, és el de reivindicar dignitat i respecte per les persones. Són eixos que, per mi, van molt lligats al concepte de llibertat.

. LA COLUMNA

Perquè faci camí, junteu-vos!

Esther Sancho
opinio@setmanaridirecta.info

Plaça Tahrir, places d'Islàndia, Plaça de Catalunya, Puerta del Sol, Plaça Ricard Vinyes o tantes altres: no importa on. Persones grans, joves, aturades, treballadores, pensionistes o clandestines, bregades en 1.000 organitzacions o absolutament novelles: no importa qui. Dèficit democràtic, retallades de drets i llibertats, retrocés social: importa perquè. Recuperar l'espai públic per prendre-hi la paraula que faci callar un llarg i gris monòleg capitalista: importa com. I ara, després de la marea popular d'indignació omplint les places, ve la resaca: esbrinar si les persones indignades, tant les que portem anys indignant-nos com les que tot de sobte han esclatat, serem capaces de teixir juntes quelcom de perdurable. Apunta Oriol Sorolla en el seu magnífic article "Banys de realitat a les places" –tot un regal de lectura obligatòria– que l'esquerra solida hem de saber prendre nota d'aquest moviment líquid i aprofitar l'oportunitat per reflexionar sobre les nostres mancances i prejudicis, però sobretot definir nous marcs d'actuació en què incloure les persones indignades que no havíem pogut o sabut integrar en els nostres espais quotidians de

Però i si, de debò, hem plantat la llavor de la revolta?

lluïta i amb qui retrobar l'entusiasme. Certament a les que portem anys fent feina de formiga no ens ha resultat fàcil reconèixer les virtuts d'un moviment mediàtic que sembla nascut del no res i al mateix temps sembla un tot. En el meu cas –a banda d'ajudar en temes legals arran del desallotjament– he d'admetre que no m'he decidit a posar-m'hi fins que l'acampada a Lleida ha aixecat la paràdeta i ha començat la revolta de veritat, la que pretén mobilitzar els barris. Fins ara us he observat, us he aplaudit, m'hi he solidaritzat, però és ara que us escolto. Parlem clar: encara que tot quedi en un esclat estètic a les places sempre haurà valgut la pena, els nostres s'hi han deixat la pell per molt menys... Però i si, de debò, hem plantat la llavor de la revolta? Cal que el dubte no ens paralitzi i ens hi sumem, cal que fem cas de les nostres arrels escrites per Salvat-Papasseit, cantades per l'Ovidi: perquè faci camí, junteu-vos!